

மங்கலக்குறிச்சிப்

பொற்கூல்கழ்ச்சி

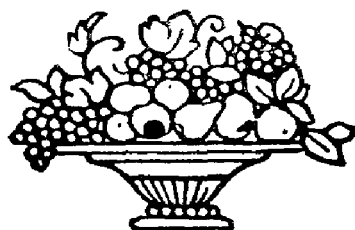

ஆக்கியோர்

நாவலர், ச. சோ. பாரதியார்

மங்கலக்குறிச்சிப் பொங்கல் நிகழ்ச்சி

(ஒரு செய்யுட் கதை)

ஆக்கியோர்

நாவலர், இளசைகிழார், பேராசிரியர்,
ச. சோ. பாரதியார், எம். ஏ. பி. எல்.,
உயர்மன்ற நீதிவாதி

ழதற் பதிப்பு

(பதிப்பு ஁ரிமை செய்தது)

விலை ஁பா ஒன்று

முகவுரை

“மங்கலக் குறிச்சிப் பொங்கல் நிகழ்ச்சி” என மங்கலச் சொல்லும் எதுகை நலமும் தொடர்பு பெற, இன்னிசையோடு கேட்பார் உள்ளத்தைப் பிணிக்கும் தலைப்பைக் கொண்ட இச்சிறு காவியத்தின் ஆசிரியராகிய உயர் திருவாளர், நாவலர், சோமசுந்தரபாரதியார் அவர்களைத் தமிழ் நாட்டிலும், தமிழ்க்கலையும் உணர்ச்சியும் பரவிய பிற நாடுகளிலும் தெரியாதவர் எவருமில்லர் என்றே கூறலாம். இவர்கள் இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்தே தமிழ்த் தொண்டாற்றியும், ஆங்கிலநூற் புலமையும் பல் கலைப்பயிற்சியும் நிரம்பி உள்ள புலவர் பெருமக்களில் முதலில் வைத்தெண்ணப்பெற்றும் புகழோங்கித்திகழ்ந்தும், இருபெருஞ் செல்வமும் ஒருங்கெய்திய பெரியார் ஆவர். இவர்கள் இளமைப் பருவம்தொட்டே “வண்டல் பயில்வன எல்லாம் வளர்மதியம் சடைக்கணிந்த, அண்டர் பிரான் திருவார்த்தை” என்னும் தெய்வப்புலவர் திருமொழியை ஒட்டி, “வண்டல் பயில்வன எல்லாம் செந்தமிழின் வளம் பேணல்” எனக் கூறும்வண்ணம் தமிழ் நூல்களைப் பயில்தலும், ஆராய்ச்சி செய்தலும், நுணிகி உண்மைகளைத் துணிதலும், பழந்தமிழர் பண்புநலம் கண்டு வீறுகொண்டெழுந்து காண்போரும் கேட்போரும் வியந்து தன்னைப் பின்பற்றித் தமிழ்ப்பணி செய்யும்படி சொல்லாடலும், ஆகிய பொழுதுபோக்கையே மேற்கொண்டு வந்துள்ளார்கள். இதுபோது “தேசியகவி” எனப் பல்லோரும்புகழும் உண்மைத் தமிழ்க்கவிஞர் காலம்சென்ற சுப்பிரமணியபாரதியார் அவர்களும், நம்நாவலர் பாரதியார் அவர்களும் மதலைப்

பருவமுதலே ஒன்றிவாழ்ந்து, இடைவிடாது பல்வகையிலும் தமிழ்ப்பணிகள் செய்தவர்கள் ஆவார்கள். பாவலர் பாரதியார் அவர்கள் கவிவன்மையையும், நாவலர் பாரதியார் அவர்களின் ஆராய்ச்சித்தெளிவையும் சொல்வன்மையையும் இணைத்துப்பேசி மகிழ்வது தமிழறிந்த பெருமக்களுக்கு வழக்கமாக இருந்ததும் இருப்பதும் ஆன உண்மை.

நம் நாவலர் அவர்களின் இளம்பருவச்சூழலும், பள்ளிப்பருவப் பயிற்சியும், கல்லூரிப்பருவப் பல்கலைவளர்ச்சியும் அவர்களைத் தமிழ் அன்ணையின் தனிமகனாக ஆக்குவதற்கு ஏற்றனவாயிருந்தன. இளமையில் கலைநலம் பெற்ற இளைஞரொடும், கருத்து முதிர்ந்த புலவரொடும், உள்ளம் உயர்ந்த வள்ளல்களொடும் இடைவிடாதுபயின்ற இவர்களது நுண்ணறிவும் உள்ள விரிவும் பெருநலமெல்லாம் ஒருசேரப்பெற்று வளம்பட நாளும் வளர்வ வாயின. பள்ளி, கல்லூரிகளில் நல்லாசிரியர்பால் பயிலுங்கால் இளமையிலேயே பண்புபெற்ற இவர்கள் நுண்ணறிவு, ஆன்ற ஆங்கில ஆசிரியர் அன்புறவாலும் பழக்கத்தாலும் தொடர்பாலும் மிகமிக வளர்ந்து உயர்நிலையை அடைவதாயிற்று. இயற்கையாக அமைந்த தமிழ்ப்பற்றும் வீரமும் பண்பட்ட நுண்ணறிவோடு பரந்த நூற்பயிற்சியும் கலந்து, ஆரம்பநிறை பொதியிலின் இளங்காலென்ன வளர்ந்து நறுமணத்தொடு தமிழகமுழுதும் பரவி நலம்தரலாயின. தமிழ் நாட்டுக்கோ, மொழிக்கோ ஏதேனும் இழுக்கோ இடை ஊறோ தோன்றுங்காலத்து இவ்விளங்கால் வெய்ய கோடைமேல் காற்றுகவுட சூறையாகவும் சுழன்று அவ்விடுக்கண்களைத் தூற்றிச் சூழும் கடலில் எறிந்து ஏமம் செய்து மகிழ்வதும் உண்டு.

நம்நாவலர் வழக்கறிஞராகப் பல ஆண்டு தென்பாண்டி நாட்டில் திகழ்ந்து, நாள்தோறும் வளரும் வருவாயைப் பெற்று வந்தும், அதன் பயனையும் புகழையும் சிறிதும் கருதாமல் தமிழ்ப்பணி ஒன்றையே பெரிதும் பேணி, “யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ்வையம்” என்னும் தண்ணோக்கோடு அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்தலைமைப் பேராசிரியராக அமர்ந்து தொண்டாற்றிப் பெரும் புகழ் கொண்டதும், அங்கு அவர்கள் தொடர்பால் நூற்றுக்கணக்கான மாணவர் கல்விப் பயிற்சியோடு வீர உணர்ச்சியும் பெற்று உலவுவதும் நம்மவர்க் கெல்லாம் பேரானந்தத்தை விளைவிப்பதாகும்.

ஒய்வுபெற்ற காலத்தில், “கூடற்கூடபால் பரங்குன்றின் பாங்கர் பழனம்சூழ்’ பசுமலையிருக்கையில் அமர்ந்து, நெறியும் நிரலும் கொண்ட வாழ்க்கையில் தமிழ்த் தொண்டாற்றிவருவது, காண்பவர்க்கும் கேட்பவர்க்கும் களியூட்டுவதாகும். தம்பெயர்க்கேற்ற பேரழகோடு மதியழகும் பெற்று, முதுமைத்தெளிவும் இளமை உளவளமும் கொண்டு, தம் இருக்கையில் இன்பப் பெருக்கொடு சுவடிகளைத் துருவிப்படிப்பதும், கண்ட உண்மைகளைத் தேனின் இனிய சொல்லில் வேண்டுழி வேம்பும் கலந்து அருகய லிருப்போர்க் குணர்த்துவதும் ஆர்வமுடையவர்க் கெல்லாம் பேருவகை விளைப்பதொடு, அந்நிலையை மணத்தால் நினைப்பவர்க்கும் அளவிற்றந்த ஆனந்தம் உண்டாக்கி வருவனவாகும். இப்பெருந்தகையார் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் பல அரிய அறிவினிக்கும் நூல்களியற்றி, அவற்றுள் ஒரு சிலவே வெளியிட்டுள்ளார். ஏனையவை எல்லாம் வெளிவரச் செய்வது தமிழ் மக்களின் கடமை ஆகும்.

இப்போது அவர்கள் வெளியிடும் “மங்கலக்குறிச்சிப் பொங்கல் நிகழ்ச்சி” என்னும் சிறுகதைச் செய்யுள், தமிழகத்தின் தென் பகுதியில் செல்வமிசு வாழ்க்கையின் சில கூறுகளையும், குடிப்பிறப்பின் சால்பையும், இடைநடுவே காணப்படும் எளிய இனிய இயல்பையும், இழிதகவுடையார் பழிவளருள்ளப் பான்மையையும் நல்ல சொல் ஒவிய மாய்க் காட்டுவதாகும். பொருட்சிறப்பினும், உண்மை காணும் ஊக்கத்தினும், ஆராய்ச்சித் திறமையினும் வன்மையற்ற உளக்கருத்துணர்த்தவரும் சொற்கள் எவ்வளவு எண்ணி முயன்றாலும் தம் இயற்கை மாறமுடியாதாகலின், இப்பாக்களில் சொல்லின் நொய்மையும் பொருள் எளிமையும் காண இயலவில்லை. இதை ஒரு குறையாகக் கொள்வதும் ஒண்ணது. அதுவுமன்றி, இது அவர்கள் விளையாட்டாக எழுதிய செய்யுளாகலானும், இடையீடுற்ற பல ஆண்டுகளுக்கு முன் பின்னாக இயன்ற பாக்களாகலானும், எல்லோருக்கும் இனிக்கப்பேசி எளிதில் புகழ்பெற விரும்பாது உண்மை அறநோக்கில் ஊன்றி உறைத்த உணர்வூறும் உரனுடை உளக்கிளர்ச்சியான் எழுவன ஆகலானும், இப்பாக்களை இப்பண்புகளைக் கருதி அளந்தறிவார்க்குப் பல இடத்தும் நலங்காண இயலும்.

“பேசும் மனிதருடன் உலகில் பிறந்து தவழ்ந்து நடந்தோடி, வீசும் பொதியை வளி ஊர்ந்து...திகழும் தமிழணங்கு,”

“விருத்தர் வியந்தனர், நன்மடவார் விழியில் அவனை வரவேற்றார்”.—“சோதிநிறைந்த முகத்தறிவு சுடரும் விழிகளிலோர் துயரும். — “அறத்திற் கணியும் உயர்காதல்” — “அருளின் உரு ஒளிரும் அறிவே”.— “விரல்கள் உளரா

என் உளயாழ்ப்பண்ணே”.—“பாசி படருவது போலப் படிறுநிறை மனத்தள்”.—இவைபோன்ற தொடர்களில் இனிய சொல்லும் கனியும் கருத்தும் ஒன்றி என்றும் உவகைதரும்.

“அறத்தில் கனியும் உயர்காதல்” என்று நம் நாவலர் கூறும்பொழுது, காதலின் உண்மை இலக்கணத்தை சூத்திரஉருவாய் வெளியிடுவதுபோல் தோன்றுகிறது. காதலின் அடிப்படை அறமே என்பதும், அறத்தில் வேருன்றாத காதல் கனிதராதென்பதும், அறம் வேரும் அதன் கனி காதலுமாகத் தோன்றும் வழி ஒன்றில்தான் இனிய காதற்கனி பழுக்கும் என்பதும் அடங்கக்கூறி, அறத்தின் வரம்பும் காதலின் எல்லை இல்லாச் சுவையும் விளக்கி, அறவரைவில்லாது துய்க்கும் காமச்சுவை எந்நாளும் மன்னும் சீரொடு சிறப்பைத் தராதென்பதும், இன்னும் இன்ன இனிய பல உயர்ந்த கருத்துக்களும் ஊன்றிச் சிந்திப்பார் உள்ளத்தில் வியப்பை விளைத்து நயப்பைத்தரும். கனிந்த உள்ளக்கவிகள் எல்லாரும் பொருளொன்றிலேயே கருத்தை நிறுத்திச் சொல்லைப் பொருட்படுத்தார் என்பது கவிச்சுவை உணர்வார் துணிவு என்பதும் இங்கு நாம் நினைவு கொள்ளவேண்டும்.

இது அளவால் சிறு நூலாதலின், யாவரும் தாமே இதை முழுதும்படித்து இன்புறவேண்டும் என்றெண்ணி இன்னும் பல எடுத்துரைக்கவிரும்பாது விடுகின்றேன். இந்நூலாசிரியர் ஆராய்ச்சித்திறமும் வாழ்க்கை உயர்வும் இவர்களொடு பயிலும் பேறுடையவர்கள் உவந்து பாராட்டுவதால், தமிழகமுழுதும் தெரிந்து மகிழும் வண்ணம் தங்கள்

ஓய்வுகாலத்தில் தம் வாழ்க்கை வரலாறு ஒன்றெழுதி வெளியிடுவார்களாயின், தமிழ்நாட்டுக்குப் பெரும்பயன் தருவதாகும். தமிழ்ச்சங்கம் அமர்ந்த தமிழ்ப்பெரும் கடவுளாம் ஆலவாய் அண்ணல், நம் நாவலர் அவர்கட்கு நீடிய வாழ்நாளும் வல்லுடலும் ஏனைய இன்பங்களும் மேன்மேலும் வளரச்செய்து தமிழ்ப்பணி இடைவிடாது செய்ய அருளும் வண்ணம், அவன் அடிகளை வணங்குகின்றேன்.

மயிலை }
10—2—47 }

—நீ. கந்தசாமி பிள்ளை

இம்முகவுரை எழுதி உதவிய தஞ்சைப் பள்ளி அகாமிராசதாரும், தெள்ளிய தமிழறிஞரும், கார்த்தைத்தமிழ்ச்சங்க முதல் வினையாளருமான—திருவாளர் நீ. கந்தசாமி பிள்ளை அவர்களுக்கு என்றும் கடப்பாடுடையேன்.

—ச. சோ. பா.

நூலாசிரியர்
ச. சோமசுந்தர பாரதியார்

முன்னுரை

இப்பனுவல் முழுதும் இப்போது புதிதாய் நான் எழுதினதன்று. என் “மாரி வாயில்” முன்னுரையில் சொன்னபடி, 1909-ம் ஆண்டில் குமரித்துறையில் தொடங்கி முடிவுறாமல் நின்றபோன ‘புதினக்’ கதையில் “மங்கலக்குறிச்சிப்-பொங்கல் விழா” எனும் தலைப்புடன் சில பாக்கள் எழுதப்பட்டிருந்தன. நான்கு வாரங்களுக்கு முன் அவற்றைச் சில நண்பர் படிக்க நேர்ந்தது. அவர்கள் அப்பாட்டுக்களைப் பாராட்டியதோடு, அக்கதையில் கண்ட பொங்கல் விழா நாளின் நிகழ்ச்சிகளை மட்டுமாவது எளிய நடையில் பாடி ஒரு சிறு பனுவலாக வெளியிடுமாறு வற்புறுத்தித் தூண்டினார். அப்பாட்டுக்கள் படிக்கக் கேட்ட என்பெண்களும், அந்நண்பர் வேண்டுகோளை ஆதரித்துப் பாடித்தரத் தூண்டினார். அதற்கு இணங்கி, 150 பாட்டு வரை இயற்றியும், முன் எழுதியவற்றுட் சிலவற்றைப் பொருத்தம் நோக்கித் திருத்தியும், அமைத்தது இத்தாழிசைக் கொச்சகச் செய்யுள். இப்பாட்டுகளை வண்ணவகை எனக்கொள்ளினும் இழுக்கில்லை.

நண்பர் வற்புறுத்திய நடை எளிமை நாட்டத்தால், இச்செய்யுளில் கவிச்சுவையும் பொருள் வளமும் குறையலாம். உணர்வின் செறிவு நெகிழ்வுக்கேற்ப, இறுக்க இளக்க மொழி ஆட்சி செய்யுளுக்குச் சுவை தரும். ஆனால் பிழை விலக்கி எழுதுவதே பிசகெனக் கருதும் புதிய தமிழர், பாட்டில் செய்யுள் மொழிக் கலப்பைத் தவறென

(உ)

வெறுப்பர். ஆதலால், செறிவுக்குரிய செய்யுள் மொழி யைச் சுருக்கி, பிழையற்ற பேச்சுவழக்கில் இப்பனுவல் பாக்கள் அமைந்துள்ளன.

இது அகத்திணைச் செய்யுளாதலின், இதில் தலை மக்கள் “சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொளப்பெறார்” ஆயினர். இச்செய்யுள் அகப்பகுதியில், ‘நிகழ்ந்தது கூறி நிலையில்’ எனும் துறையில், தலைவி கூற்றாகும். இது தொல்காப்பியர் கூறும் ‘சேரி மொழியாற் செவ்விதிற் கிளந்து

ஒதல்வேண்டாது குறித்தது தோன்றும்’ “புலன்” வகையாகும். “விருந்து” வகை எனினும் பொருந்தும்.

இப்பாக்களை எழுதி உதவிய நண்பர் வேந்தன் பட்டி வித்துவான் பெரி. சிவனடியான் செட்டியார், அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக ஆசிரியர் வித்துவான் வெள்ளை வாரணர், இருவருக்கும் கடப்பாடுடையேன். நான் கேளாமலே, அன்புரையாக இதற்குப் பாயிரம் பாடித்தந்த அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழக ஆசிரியரும், புலவர் பரம்பரையினருமாகிய வித்துவான், பத்துநூற்றுப் பொண்பரிசாளர் அருணாசலம் பிள்ளை அவர்களுக்கு என் நன்றி என்றும் உரித்தாகும்.

இளசைகிழான்,

ப ச ம லை }
15—1—47 }

ச. சோ. பாரதி

கதைச் சுருக்கம்

பொதியமலைச்சாரல்; தெற்குமலைவாரம்; வட்டமலை வளாகம்; அதில் பழமையான சிற்றூர், மங்கலக்குறிச்சி. அங்கு கண்ணுக்கினிய காட்சிதரும் ஒரு பெரிய வீடு; அது, உயர்குடிச் செல்வ வேளாளர் ஒருவருடையது. அதைப் பண்ணையார் மாளிகை என்பர். பண்ணையார் புகழொடு வாழ்ந்து மாண்டனர். அவருக்கு மக்கள் இருவர். மூத்தவர் அமைதியும் அருளும் நிறைந்தவர். அவருக்கு ஆண்மகவில்லை; இளையவர் நடுவயதில் கால மானர். அவருக்குப் புதல்வர் இருவர், புதல்வியர் இருவர் பிறந்தனர். அவருள் மூத்தவரின் முதல் மனைவி மகப்பேறின்றி மரித்தாள். மகவாசையால் தன் முதுமை கருதாது ஓர் ஏழைப் பெண்ணைப் பொருள்கொடுத்துப் பெற்று மறுமணம் புரிந்தார். சில ஆண்டு கழிந்து பிள்ளை இல்லாமலே இறந்தார். இளையவர் சமர்த்தர், அறம் திறம் பா உளத்தர். தனக்கு மனமொத்த பெருங்குடிப் பெண்ணை மணந்து வாழ்ந்து வந்தார். தமைபரின் இளையாள் தன்னைத் தவறாக விரும்ப, இணங்காமல் மறுத்தார். அதை வெறுத்த இளையாள் தன் கணவருக்குத் தலையணை மந்திரம் ஒதினள். அவர் தம்பிபால் மணம் மாறுபட்டார். அது கண்ட இளையவர், சூல்கொண்ட தன் மனைவியுடன் வெளியேறி இலங்கை சென்று தங்கினார். பெரும் பொருளீட்டினார்.

அங்கு அவருக்கு மகன் பிறந்தான். அவன் பிள்ளைப் பருவம் செல்வ விளையாட்டில் கடந்தது. பள்ளிப் பருவம் படிப்பிலும் உடற் பயிற்சியிலும் நடந்தது. பிறகு அவ

னைத் தந்தை உயர்தரக் கல்விக்கு மேல்நாட்டுக் கனுப்பினார். அங்குக் கலைகளில் முதன்மை பெற்று மீண்டான். சால்புகள் மிகுந்த அவனால் தங்கள் பழங்குடிப் பெருமையை புதுக்கிப் பெருக்க விரும்பினள் அவன் தாய். தங்கள் தாய் நாட்டில் அவன் நல்ல பதவி பெற்று வீறு பெறச் செய்யும்படி தன் கணவரை வேண்டினாள். அவரும் உடன்பட்டு முயன்று உதவினார். பிறகு மகனை முதலில் மங்கலக்குறிச்சியில் பெரிய பாட்டரை வணங்கி, அவர் வாழ்த்துப் பெறும்படி அனுப்பினார். அவனும் அங்குப் பேசுந்தான். பேரன் பாட்டரைக்கண்டு தண்டனிட்டான். அவரும் அவனை மகிழ்ந்து வரவேற்று வாழ்த்தினார். அவனை நம் பாட்டுத் தலைவன்.

முத்தவரின் இளையாள், தன் கணவர் பண்ணைச் சொத்துக்கள் அனைத்தையும் தானே கவரக்கருதினள். தன் தந்தை கணவருக்குக் கடன் கொடுத்ததுபோலவும், அக் கடனுக்குப் பண்ணைச் சொத்து முழுமையும் கணவர் விற்பது போலவும், சில 'மலரணை'ப்பத்திரங்கள் பிறப்பித்தாள். தந்தையிடமிருந்து சொத்துக்களைத் தன் பெயருக்கு எழுதிவாங்க எண்ணினாள். தற்செயலாய் அவள் தந்தை இறந்தார். சொத்துக்கள் தன் மாற்றார்தாய் மகனான அண்ணருக்கு இறங்கும் என அறிந்து அஞ்சினாள். அண்ணரிடம் அதிக அன்பு காட்டினாள். பிறகு மெல்லப் பத்திரங்களைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டாள். 'கணவரின் தாய்த் தார் சொத்துக்களை அடையாமல் தடுக்க அப் பத்திரங்கள் பிறப்பிக்கப் பெற்றன; தந்தை தன் பெயருக்கு மாற்று முன் இறந்தார். தாங்கள் அவற்றை எனக்கு மாற்றித் தரவேண்டும்,' என்று, அண்ணரை அவள் நெருக்கினாள்.

தங்கையின் வஞ்சம் அறிந்தார் தமையர். தந்தைபோல வந்த சொத்தும், தான் தேடிய பொருளும் தனக்குப்பிறகு தன் ஒரே மகளுக்கும் அவள் கணவனுக்கும் ஆகும்படி மாணமுறி (Will-ஒயில்) எழுதினார். அதுவும், வயது வந்து அவள் விரும்பும் கணவனை மணந்தால் மட்டும் ஆகும் என்றும், அன்றேல் அச்சொத்துக்கள் தனக்குதவி செய்த தன் இளைய மைத்துனர் வழியைச் சேரும் என்றும் வரையறுத் தெழுதினார். அதை அறிந்த தங்கை சினந்து தமையரையும் அவர்மனைவியையும் நஞ்சு அருத்தி மாய்த்தாள். அவள், கணவன் இறந்தபிறகு, தன்தாய்வழியில் ஏழை உறவினனான பண்ணை உழவனோடு உறவாடிக் கருவுற்றாள். ஊர் அலருக்கு உட்கினாள். தல யாத்திரைக்குப் புறப்பட்டாள். அயலூரில் ஒரு மகனைப் பெற்றாள். உழவன் தங்கை ஒரு கைம்பெண்ணுக்குப் பணம் கொடுத்து, அம்மகவை அவள் மகனாக வளர்க்கச் செய்து திரும்பினாள். சில ஆண்டு கழிந்து, தன் மகனை அவ்விதவையிடம் வாங்கி, பிள்ளை யில்லாத கணவர் குடிக்கு ஊரறியப் பிள்ளை கூட்டி வைத்துக் கொண்டாள். தன் மகனுக்குத் தனக்குப்பின் அத்தனை சொத்தையும் சேர்க்க வேண்டும் என்பது அவள் ஆசை. அதற்காகத் தன் தமையன் மகளை அம்மகனுக்கு மணம் செய்து, அவளோடு சொத்தை எல்லாம் அவனடையச் செய்ய எண்ணினாள். அதற்காக அம்மருகியைக் கொல்லாமல் தன் ஆதிக்கத்தில் வைத்து வளர்த்தாள். அப்பெண்ணே இப்பாட்டின் தலைவி.

இவ்வாறிருக்க, பொங்கல் விழா வந்தது. விடியும் வேளையில் ஆற்றுக்கு “தை நீ”ராட்சி சென்றாள் தலைவி.

இருட்டில் வழக்கிச் சுருட்டும் சுழியில் விழுந்தாள். வெள்ளம் இழுத்தது. அந்நேரம் குளிக்கவந்த தலைவன் கரையில் நின்றான். ஆற்றில் குதித்து விழுந்தவளை ஏந்தி நீந்திக் கரைசேர்த்தான். இவ்வாறு இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு காதல்கூர்ந்தார். எனினும், அங்கே அவளிடம் அந்நிலையில் தனியே பேசுவது தகுதி அன்றென நினைத்துப் பெருந்தகை பிரிந்தான். தலைவி தன் வீடு போந்தாள். அங்குப் பொங்கல் உண்டாட்டு முடிந்தது.

அவ்வூரில் மாலையில் ஐயனார் கோவில்முன் வழக்க மாய் நடக்கும் விடலையர் போட்டி விளையாட்டைப் பார்க்கப் போகும் மகளிரோடு தலைவியும் வந்தாள். போட்டியில் எல்லோரையும் விடத் தலைவன் சிறந்து வாகை சூடி விளங்கினான். அன்றங்குப் புதிய வேங்கை ஒன்றையும் தனியே மலைந்து கொண்டு அருந்திறல் காட்டினான். அதனோடு தன் விற்றிரமும் விரகமும் விளங்க ஒரு முல்லைக் கொத்தை அம்பால்எய்து தலைவி குழலில் செருகினான். யாவரும் அவனைப் போற்றினர். விளையாட்டு முடிந்ததும் தலைவி வீடுபோந்தாள். அவள் மாமி, அரங்கில் நடந்ததை அறிந்து தலைவியையும் அவள் மாண்ட தாயையும் பலவாறு பழித்தாள். அப்போது அங்குவந்த முதியளான தலைவியின் சித்தி, அம்மாமியைக் கடிந்து, அவளின் பொல்லாங்குகளை எல்லாம் எடுத்து விரித்து இடித்துரைத்தாள். அன்று முற்பகலில் தலைவி வளையை உழவன் திருடியது வெளிப்பட்டு, அவனைக் காவலர் பிடித்து அடித்தனர். அடிபொருமல் குடி வெறியில் மாமியின் காதகக் கதைகளைக் கக்கினான். அவைகளையும் அம்முதியோள் தன் மைத்

துனிக்கு விளக்கி, விரைவில் தூக்குத் தண்டம் அவளுக்குக் கிடைக்கும் என அறைந்து அச்சுறுத்தினள்.

அதற்கிடையில் தலைவனுக்கு வெற்றிமாலை சூடி, இளைஞர் அவனை ஊர்வலமாக உலாவரச் செய்து பாராட்டினார். அதைப்பொறாமல் கைம்பெண் பெற்ற கயமகன் தலைவனைக் குத்தினான். இளைஞர் குத்தினவனைக் குமைத்துக் காவற்கூடத்தில் அடைத்தார். தலைவனை மருத்துவர் புண்ணைத் தைத்துப் பாட்டர் வீட்டில் சிகிச்சை செய்தார். உணர்விழந்த தலைவன் மயக்கத்தில் தலைவி பெயரைச் சொல்லிப் புலம்பினான். மருத்துவர் சொல்படி பாட்டர் அனுப்பிய மருத்துவப்பெண், தலைவியின் மாமி வீட்டில் வந்து தலைவிக்கு அவன் நிலைமையை அறிவித்தாள். தலைவியும் அவள் சித்தியும் மருத்துவப் பெண்ணும் பாட்டர் மாளிகைக்கு வந்தனர். அங்கே மருத்துவர் தூண்ட, பாட்டர் வேண்ட தலைவி பரிவால் தலைவனை அருகமர்ந்து இங்கித இன்னுரைகளால் உயிர்ப்பித்தாள். அவனும் தெளிந்தான். தனித்த இருவரும் காதலால் உளங்கலந்தொன்றி உவந்தனர்; பாட்டரும் சித்தியும் வாழ்த்தினர். மாமி தனக்குவரும் தண்டனைக்கு அஞ்சித் தற்கொலை செய்து மாண்டாள்.

இவ்வாறு ரிகழ்ந்தவற்றைத் தலைவி, மணந்து மனைமாண்பு பெற்று வாழுகால், தன் தோழிக்கு கூறினாள். அக்கூற்றே இச்செய்யுளின் பொருள்.

சிறப்புப் பாயிரம்

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாசிரியர்
வித்துவான், அருணாசலம் பிள்ளை அவர்கள்

அ ன் பு ரை

“நாவலர், உயர்திரு. சோமசுந்தர பாரதியார் அவர்கள்
இயற்றிய ‘பொங்கல் விழாப்’ பாராட்டுப் பாக்கள்.

“ஆய்ந்தாய்ந்து சொற்பெய் தமைத்த விருந்திதனைத்
தீந்தேன்பெய் தட்டதொரு சிற்றுணவா—மாந்தி
உவப்பர் தமிழறிஞர், ஒண்பொருள்தேர்ந் துள்ளம்
நிவப்பர் சவைப்பெருக்கில் நின்று. (1)

“உலகியலும் மக்கள் உளப்பாங்கும் காதல்
நிலைஅரும்பி முற்றும் நெறியும்—விலக்கில்லா
ஊழின் வலியும் உரைத்திறனும் ஒவியம்போல்
சூழும்இந் நூலகத்தே தொக்கு.” (2)

“நாவலர் என்றார் நவிலும் திறம்கண்டோர்,
பாவலர் என்று பகர்வேமால்—மூவா
மருந்துவிளை சிற்றார் மருங்கமர்வோர் செய்தி
திருந்த அமைத்தமுறை தேர்ந்து. (3)

“எங்கள்பே ராசீன், இளசைகிழான், வாகைத்
தொங்கல் புனைசோம சுந்தரன்என் — நெங்கும்
புகலும் பெரியோன் புதிதுபுனைந் தியாத்த
தகவுளநூல் வாழ்க தழைத்து.” (4)

(ஒப்பம்) மு. அருணாசலம் பிள்ளை

அண்ணாமலைநகர் }
8-12-1946 }

தமிழாசிரியர்
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்

கோனூர் ஜமீன்தாரும், பெருங்குடித் தனவணிகச் செல்
வருமான—திருவாளர் பெ. ராம. சி சிதம்பரம் செட்டியார்
அவர்களுக்கு

உரிமை உரை

“இரவைப் பயந்துநிதிக் கிழவன்
எதனையும் வேண்டாமல் ஈந்து
அரவை அணிந்துமகிழ் அரணுக்
கன்பன் என அளகை உறையும்
கரவை இகழ்ந்து,கலை வளர்க்கக்
கருதி உலகில்வரு தரு,பால்
பரவை இகழ்ந்துவிரி புகழார்
பருணிதன் சிதம்பரன் பாரி. (1)

“பாரில் புகழ்விரும்பிப் பலரும்
பணத்தை விரயமிடப் பார்ப்போம்;
காரில், கைமா நெதுவும் கொடையால்
கருதா தறிஞர் அற வோர்பால்
நேரில் பழகிப் பிறர் அறியா
நிலையில் புலவர் பெற நினையாச்
சீரிக் குதவும்வண்மை அறத்தின்
செம்மல், சிதம்பரன்மெய்த் திருவன். (2)

“திருவை அறத்தினும் நல் அறத்தைத்
திருவினும் செய்துயரும் திறலோன்,
பொருவில் தமிழ்கமழும் பாவைப்
பொருளும் பதமும் பதம் பார்த்து,
பருவ மழைமகிழும் பயிர் போல்,
பாடும் புலவர் உளம் உவப்ப
மருவிச் சுவைமதிக்கும் மகிழ்நன்
மணக்க இப்பா உமைப் படுப்பேன். (3)

இளசைகிழான், ச. சோ. பாரதி.

கோணர் ஜமீன்தார்
திரு. பெ. ராம. சி. சிதம்பரம் சேட்டியாரவர்கள்.

பேருளடக்கம்.

எண்	பொருள்	பக்கம்
1.	வாழ்த்தியல்	1
2.	நிலமும், பொழுதும்	2
3.	காட்சியும், காதலும்	3
4.	பொங்கல் விழாப் போட்டி விளையாட்டு	5
5.	தலைவன் கணையால் தலைவிக்குக் கண்ணிருட்டல்	7
6.	மனையில் தலைவியை மாமி பழித்தல்	9
7.	மாமிசைத் தலைவியின் சித்தி மறுத்துரைத்தல்	10
8.	தலைவன் உலாவரத் தலைவி மலர்பெய்தல்	11
9.	மாமி வசவு	12
10.	மாமிசைச் சித்தி வசைகூறல்	15
11.	மருத்துவப் பெண்வந்து குத்துப்பட்ட தலைவன் நிலைகூறல்	19
12.	தலைவனைக் காணத் தலைவி பாட்டர் வீடு வருதல்	21
13.	தலைவனை உயிர்ப்பித்துதவ, தலைவியைப் பாட்டர் வேண்டல்	23
14.	தலைவி உடன்படல்	25
15.	மருத்துவர் வேண்ட தலைவி அருகிருந்து அருமைசெய் துயிர்ப்பித்தல்	27
16.	தலைவன் தெளிவுக் குறிகண்டு மருத் துவப் பெண் விலகல்	28
17.	தலைவன் தெளியத்தொடங்கல்	29

18.	தெருளாத் தலைவன் உருவெளிப் பேச்சு ...	29
19	தலைவன் தேறத் தலைவி கூறல் ...	33
20.	தெளியும் தலைவன் களியும் கலக்கமும் ...	34
21.	தலைவனைத் தேற்றும் தலைவியின் மாற்றம் ...	35
22.	தலைவன் தெளிந்து துணிதல் ...	35
23.	தேர்ந்த தலைவனின் ஆர்வமொழி ...	36
24.	உளங்கலந்த காதலர் உரையாடல் ...	37
25.	தலைவன் தன் வரலாறு கூறல் ...	39
26.	தலைவன் தலைவிரலம் பாராட்டல் ...	42
27.	தலைமக்களைப் பாட்டர் வாழ்த்தல் ...	43
28.	அவரைச் சித்தி வாழ்த்தல் ...	46
29.	மாமியைத் தேடி அவள் பணிப்பெண் வருதல் ...	48
30.	பணிப்பெண் மறுகல் ...	50
31.	அவளுக்குப் பாட்டர் கூறல் ...	52
32.	பாட்டருக்குச் சித்தி நிகழ்ந்தது கூறல் ...	53
33.	துயிலாத் தலைவனைத் தலைவி கழறல் ...	55
34.	தலைவி மாமியின் சாவு அறிதல் ...	57
35.	அயர்வால் தலைவி துயிலல் ...	59
36.	தலைவி கனவு ...	60
37.	தலைவி தன் கனவுக்கு நாணுதல் ...	61
38.	தலைவன் கனவு காணல் ...	62
39.	தலைமக்கள் உளங்கலந்து உவத்தல் ...	65

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	பாட்டு.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்.
அ	4	1	பேராசன்	பேராசான்
கூ	1	2	எதனையும்	எதனையும்
„	3	8	பா உமை	பா உரிமை
2	3	1	மதியார்	மதியாதார்
5	10	6	என்றுரரப்ப	என்றுரப்ப
14	38	3	தக்கோர்	தக்கோர்
19	53	3	ஊரில்	ஊரில்
22	61	6	நுமது	உனது
24	கீழ்க்குறிப்பு	3	அழை	அதை
25	70	5	எங்கும்	எங்கும்
„	71	„	துணை	துணை
28	80	4	நோய்க்கு.	நோய்க்கு
„	81	4	வருவன்	வருவன்
29	82	5	பெண்கள்	பெண்கண்
30	86	5	விழாவில்	விழவில்
„	„	4	உள்ளான்	உள்ளான்
„	87	8	பிறல்	பிறள்
32	92	7	புணர்வில்	புணர்வில்
35	100	7	வருத்தல்	வருத்தல்
36	தலைப்பு	1	தேரின	தேர்ந்த
41	118	1	என	என
„	குறிப்பு	1	துண்	துணை
„	120	8	உனதருமை	உனதருமை
62	தலைப்பு		கணவு	கணவு

தமிழ் வாழ்க.
மங்கலக் குறிச்சிப்
பொங்கல் நிகழ்ச்சி.

வாழ்த்தியல்

பேசும் மனிதருடன் உலகில்
பிறந்து தவழ்ந்துநடந் தோடி,
வீசும் பொதியைவளி¹ ஊர்ந்து,
வினையும் நினைவுகளும் வேண்டும்
தேசம் இயலிசையும் வளரத்
திகழும் தமிழணங்கை, அறிவு
கூசும் அழகிளமை இனிமை
கூர்² அறக் கிழத்தி³யைத் தொழுவாம். (1)

வாழ்க உலகு, அறமும் ஓங்க,
வறுமை பசிபிணிகள் நீங்க,
ஆழ்க அழிவுதரு தீமை,
அச்சம் கொடுமைவஞ்சம் அழிக,
வீழ்க பருவமழை, என்றும்
விளைக உணவு பொருள் இன்பம்,
சூழ்க தமிழினொளி எங்கும்,
துன்பம் தொலைக, தொழில் உயர்க. (2)

1. வளி - காற்று, பொதியைவளி-தென்றல். 2. கூர்-மிகு:
3. அறிவைத் தலைவனாகவும், மொழிகளை அறிவின் கிழத்தியராகவும்
உருவகப்படுத்தி, "அறிவுக்குத் தமிழே முதல் மணந்த காதலறத்
தலைவியாவன்; அவளைத் தொழுவாம்," என்பது இப்பாட்டின்
கருத்து.

நூல்.

நிலமும்—பொழுதும்

வானம் வறப்பினுங் குன்றாத
 வளங்கெழு தென்பொதியை வாரம்¹,
 கானம் கனிகளொடு தேனும்,
 கரும்பொடு நெல்வயலும் ஈனும்;
 தானம் பெறுதல் அறி யாதார்,
 தாளாண்மை வாழ்வுகக்கும் தமிழர்
 மானம் கமழ்மலை வளாக
 மடிவளர் மங்கலத்தொல்குறிச்சி. (1)

ஏலம் கிராம்பு கருவாயும்²
 சந்தனமும் எங்குமணம் நிரப்பும்
 கோல மலைவளைந்து நிமிர்ந்து³
 கோளில்⁴ அரண மதிலாக,
 நீலத் திரைவிசம்பு விரிக்கும்
 நேர்க்கிழககில் ஓர்சிறிய திறவை⁵
 ஓலம் இடும்அருவி யாரே
 ஓயா தொழுகி அகழ் ஓம்பும்.⁶ (2)

பணத்தைச் சிறிதும் மதியாந்நீர்,
 பசியும் பிணியும் அறி யாதார்,
 குணத்தை விரும்புகடி மடவார்
 குறையில் நிறையுடையர் குலவக்
 கணத்தும் பிரிவரிய காதல்
 களிக்கும் கடவுளரும் கருதா
 மணத்தை மகிழ்தமிழர் வாழார்,
 வந்திறுக்கும்⁷ தைப்பொங்கல் விழவு. (3)

1. வாரம் - மலைச்சாரல், 2. கருவாய் - இலவங்கம். 3. நிமிர்ந்து-
 நேரே செங்குத்தாக உயர்ந்து. 4. கோளில் - பகைவரால் கொள்
 ளப்படுதலின்றி. 5. திறவை - திறந்த வெளி. 6. அகழோம்பும் -
 அகழாகக் காக்கும். 7. இறுக்கும் - அமரும்; தங்கும்.

காட்சியும், காதலும்

பொங்கல் பெருவிழவுக் கிரவுப்
 பொழுது முழுதும் உறங் காமல்
 எங்கும் புதுக்குபவர் ஆர்ப்பும்
 இரையும் பெருமழையி னூர்ப்பும்
 கங்குல் இருபொழுது¹ கழியக்
 கடைசி விடிவதன்முன்² வானில்
 மங்கல் சிறிதகல, மகளிர்
 மழையும் விடக் குளிக்கச் சென்றார். (4)

வெள்ளி முளைத்துவிடி யாமுன்
 விழவுத்தை நீராட விரைந்தேன்;
 அள்ளத் திரளும் இருட் சோலை
 ஆற்றில் இறங்க அடி வழுக்கி
 வெள்ளச் சுழிபறித்த குழியில்
 விழுந்து புதுப்பெருக்கின் வேகம்
 தள்ள ஒழுகுமெனைச் சுழியில்
 தாழாமல் ஏந்திவெள்ளம் நீந்தி, (5)

கையில் மகவெடுக்கும் தாய்போல்
 காளை ஒருவனெனைத் தாங்கி
 நொய்ய அரைக்கும் நுரைத் திரையால்
 நொறுங்கிச் சரிந்தகரை ஏறிக்
 கொய்யக் குனிந்துமலர் கொடுக்கும்
 குரவு மரத்தடியில் புல்லில்
 பைய நிறுத்தி அயல் படர்ந்து³
 பரிவு⁴ கனிய எனைப் பார்த்தான். (6)

1. இருபொழுது - மாலையும் யாமமும், 2. கடைசி விடிவதன்முன் - இரவின் 3-ம் பொழுதான வைகறையின் பிற்பகுதி. 3. படர்ந்து - சென்று 4. பரிவு - அன்பு.

உள்ளம் பதைக்கஉடல் நடுங்க

உரைஒன்றும் ஒல்லாமல் நின்றேன்.

எள்ளற் கரியளழில் மார்பன்

இனிய உயிரெனக்கன் றீந்தோன்
கள்ளங் கபடமற்ற முகத்தில்

கருணை பொழியும்விழி “கலக்கம்
கொள்ளல்” எனவுரைக்க, நீத்தம்

குமிழி யெழக்குதித்து மறைந்தான். (7)

கிட்டாமல் பேசாமல் காளை

கிழக்கு வெளுக்கும்அந்த வேளை
“தொட்டாண் டெனையெடுத்த தீட்டைத்

தொலைக்கநீர் தோய்வதற்கு விரும்பி
விட்டான்” எனநினைக்க, உடனே

விரைந்து மறைய,என்றன் சிந்தை
எட்டாத ஆழத்தில் அவளை

ஏந்தி உடன்நீந்தக் கண்டேன். (8)

காண்பாற்று வெள்ளத்தை நீந்திக்

கரையில் எனைச் சேர்த்தநம்பி,

நான்நன்றி கூறாத பிழையை

நரணென்று கொள்ளாமல் வெறுத்து,
தான்பாறும் பேசாமல் தருக்கால்

தமியள் எனைஇகழ்ந்து விரைந்து
போன புதுமையினை எண்ணிப்

பொருமி அழுததென துள்ளம். (9)

நீராமும் ஊரார்கள் காண
 நேராமல் என்மனைக்குத் திரும்பிப்
 பாராம லேவிரைய, என்பின்
 பக்கத்து வீட்டுப்பெண் தொடர்ந்தாள்;
 'யாரோடுஞ் சேராமல் தனிநீ
 யாண்டுக் குளித்தனை? என்றுரப்பத்
 தேராத¹ நாண் அலைக்கத் திகைத்துத்
 தெருவைக் கடந்துமனை புகுந்தேன் (10)

பொங்கல்விழாப் போட்டி விளையாட்டு.

பொங்கல் விழவயர்ந்து விருந்து
 புறந்தந் தங்குண்டாடி யிருந்தோம்.
 சங்கம் முழங்கஅன்று மாலை
 சாத்தன்ஊர்க் கோயிலின்முன் சோலைத்
 தங்கி மலைபவர்க்கு வாகை
 தருவதைக் காணவிழைந் தேகும்
 நங்கையர் கூட்டமொடு நானும்
 நடந்தங்கோர் புல்திடரில் அமர்ந்தோம்.11

எல்லாரும் வந்தமர்ந்த பின்அங்
 கிருந்த முதியவருள் முதல்வர்
 வில்லாலும் மல்லாலும் நீண்ட
 வேலாலும் மிக்கவிறல் காட்டி
 வல்லோர்க் குரியமுதல் வரிசை
 வாகை விரும்புநரை அழைத்தார்.
 சில்லோர் எழுந்தவர்தம் பின்னே
 சிறுவன் ஒருவன்எழுச் சிரித்தார். (12)

1. தோராத நாண் - காரணம் தெரியப்படாத நாண்; அதாவது தெளிவாகத் தனக்கும்தோன்றாமல் உள்ளத்தில் காதலால் எழு கின்ற நாணம்.

பருத்த உடலினர் தம் வயதால்
 பல்லாண்டு முத்தவர் அங் கிளவல்¹,
 பெருத்த புயங்களிடைப் படர்ந்து
 பிறங்கு மெழில்மார்பன் சிரிப்பான்
 ஒருத்தன் எழவும் நமை வெல்ல
 ஊக்கும் இவன் யார்என் றுருத்தார்;²
 விருத்தர் வியந்தனர்; நன் மடவார்
 விழியில் அவனைவர வேற்றார். (13)

முத்தின் ஒளிதவமும் மூரல்,
 முறுவல் தவமும்எழில் முகத்தில்,
 புத்தப் புதுப்புலியை அடர்க்கப்
 புகுந்த இளஞ்சிங்கம் போல்வான்
 சித்தத் தூரன்திகழும் சிரிப்பில்,
 செவ்வேள்³ இச் செம்மல்இவன்⁴ யாரென்
 றெருத்த வயதினர்கள் எல்லாம்
 உவந்து புகழ்ந்தனர் அப் போது. (14)

பல்லோரும் பார்க்க அவர் முன்னே
 பறமபு⁵ வளைந்துயாத் திறவை
 கல்லாரு முட்கம்பி செறியக்
 கட்டி அகன்றழந்த மடுவில்⁶
 மல்லாருந் தோள்மறவர் இறங்கி
 வரிசை முறையில் அங்கு வகுத்த
 தொல்லோர் பலகளரித் துறைகள்
 தொடங்கித் திறல்காட்டத் துதைந்தார்⁷ 15

1. இளவல் - இளைஞன். 2. உருத்தார் - சினந்துநோக்கினர்.
 3. செவ்வேள் - முருகன். 4. செம்மல் - சிறந்தவன்; தலைவன்.
 5. பறம்பு - மலை. 6. மடுவில் - பள்ளத்தில் 7. துதைந்தார் - நெருங்கினர்.

தலைவன் கணையால் தலைவிக்குக் கண்ணி சூட்டல்.

மல்லார்தோள் வல்லார்கள் அசைக்க
 மாட்டாத கல்லை விளையாட்டாய்
 நில்லா தெடுத்திளவல்⁷ எறிந்து
 நெடிய தொலையில்நிலம் குழித்தான்.
 வில்லால் அங் கோரம்பில் தொடுத்து
 விரைமுல்லைக் கொத்தொன்றை விடுத்தான்,
 எல்லார்க் கிளையவன்என் குழுவில்
 இறுகச் செறித்துருவ எய்தான். (16)

நல்லார் முகத்தில் அலர்⁸ நகைக்கு
 நாணி முகிழ்க்குமகிழ் மறைத்தேன்.
 அல்லார்⁹ அளகநெகிழ்¹⁰ மடவார்
 அங்கென்னைத் தங்கண்ணாற் பழித்து,
 வில்லோடு நின்றவனை அன்பு
 மிதக்கும் விழிகளிணல் வழுத்த,¹
 இல்லாத செல்வமஎய்தி யிழந்த
 ஏழை எனஎங்கி இருந்தேன். (17)

மல்லிட்டு வெல்வாரும், வாளால்
 மலைவதிற² றலைமைகொள் வாரும்
 சல்லி எருதுபிடிப் பாரும்,
 தத்தம் துறையில் திறல் காட்ட,
 வல்லார்க்கு வாகைமலர் மாலை
 வரிசையொடு முதுவர் வழங்க,
 எல்லாரும் ஆர்க்குமிடை நெடிய
 இரும்புப் பஞ்சர³ மிழுத் திறுத்தார்,⁴ (18)

7. இளவல்-வாலிபன், விரை - விசாரணை; 8. அலர்-மலர்கின்ற; பழிக்கின்ற. 9. அல்ஜர் - இருள் அல்லது கருமை நிரம்பிய. 10. அளகநெகிழ்தல் - "கூழை விரித்தல்" எனுமெய்ப்பாடு; காதலால் குழல் அவிழ்தல்.
 1. வழுத்த - ஊழ்த்த 2. மலைவதில்-பொருதவில். 3. பஞ்சரம்-விலங்குகளை அடைக்கும் கூடு. 4. இறுத்தார் - நிறுத்தினர்.

ஆர்ப்போடு பேச்சரவம் அடங்க
 அமைதியுற் றனைவரும் அமர்ந்தார்.
 பார்ப்போர் மனம்பதறத், திடரில்
 பாவையர் பதைக்க, அயில்¹மறவர்
 தேர்ப்பாண்டில் கூடேறிச் சீப்பைத்²
 திறக்க உறுமி வரிவேங்கை
 வேர்ப்பார்முன் முட்கம்பிப் படுகர்³
 வெளியில் குதித்துலவக் கண்டோம். (19)

வாலை அடித்தகன்ற வாயில்
 வளைந்தவள் எயிறுகள் தோன்ற,
 மாலைத் தழலெனக்கண் அழல,⁴
 வரிப்புலி வெறித்துநின் றுறும,
 மேலை அமர்ந்தமுது பெரியார்
 மீளி விடலையரை நோக்கக்—
 காலை எனை அளித்த காலை
 கதுமென⁶ நான் அஞ்ச எழுந்தான். (20)

கல்லாரு முட்கம்பி செறிந்த
 காவல் மடுவில்⁵ நடு நின்ற
 பல்லார் பயந்தொருவப் புலிதான்
 பாயப் பதுங்குமுனம் பாய்ந்தான்.
 பொல்லாப் புழைவாயில் வேலைப்
 புதைத்துப் புறம்உருவத் தரையில்
 மல்லாந் தலறஅதன் தலையை
 மண்ணோடு தைத்தூன்றி மலைந்தான்.⁷(21)

1. அயில்-வேல். 2. சீப்பு-உருவு கதவு; செருகி உருவும் அடைப்பு.
 3. படுகர் - பரந்த பன்ன நிலம்; 4. அழல - எரிய. 5. மடு -
 பரந்தபன்னம். 6. கதுமென-விரைவாக 7. மலைந்தான்-எதிர்த்துப்
 பொருதடர்த்தான்.

பொங்கல் நிகழ்ச்சி

எல்லாருங் கைகொட்டி ஆர்த்தார்.

எள்ளும் சிறியசெயல் இழைத்த
கல்லாத கள்வன்என வெள்கிக்

காளை முகம்கவிழ்ந்து நின்றான்.

சொல்லாத காதல்களி கூரத்

தோன்றாத வாய்முறுவல் ஊர

நில்லாதென் நெஞ்சில்நிறை நெகிழ

நிலையாத மால்¹ நீத்தத்² தாழ்ந்தேன். (22)

மாலை மயங்கமதிப் பிறைமேல்

வானீல வெள்ளத்தில் நீந்திப்

பாலைப் பழித்தொளிர்வெண் பளிங்குப்

படகாய் முகில்கிழிக்கப் பார்த்தேன்;

ஆலை³ அரவமொடு புள்ளின்

ஆர்ப்பும் அடங்கஇருள் அடரும்

சாலை வழித்திரும்பி விரைந்தூர்ச்

சதுக்கம்⁴ கடந்துமனை புகுந்தேன். (23)

மனையில் தலைவியை மாமி பழித்தல்.

வீட்டிற் புகுந்தளனை மாமி

வினவும் சிழவியர்கள் சூழ

“நாட்டுப் புறத்தொருவன் சிறுவன்,

நம்மூர்மறவர் பொரத்⁵ துணியாக்

காட்டில் பிடித்தபுதுப் புலிவாய்க்

கைவேல் புதைத்ததனைத் தரையில்

மாட்டி வதைத்தகதை புலையா⁶?

வல்லார் நம்ஊரவருள் இலையா? (24)

1. மால் - மையல், 2. நீத்தம் - வெள்ளம்; அதாவது பெருக்கு,
3. ஆலை - கரும்பு என் முதலிய ஆட்டும் கருவி. 4. சதுக்கம் -
காற்சந்தி. 5. பொர - மலைய; போரிட. 6. புலை - பொய்.

“வீரன்என் நெல்லோரும் புகழ்
 விளங்கும்உன் அத்தான் அங் கிருந்தூர்ப்
 பேரைப் பிறன்பறிக்க விட்டுப்
 பித்துப் பிடித்துறங்கி னானா?
 சூரன் புதியன்எனத் துணிந்தோ
 சூட்டும் அவன்மலரைப் புனைந்தாய்?
 ஊரார் சிரிக்கவகை நினைந்தோ
 உவர்த்த¹பழி குடிக்கு வனைந்தாய்?” (25)

மாமியைத் தலைவியின் சித்தி மறுத்துரைத்தல்.

என்றென் செவிசடுஞ்சொல் மாமி
 இயம்ப, இடிகேட்ட அரவென்
 ரொன்றும் விளங்காமல் உளையும்²
 உள்ளம் உடையவிம்பி அழுதேன்.
 நின்ற கிழவியருள் ஒருத்தி
 நெருங்கித் தன்னெஞ்சிலெனைப் பொருத்தி,
 “இன்று புலியடர்த்த இளவல்
 இனத்தைத் திறலை³எவர் இகழ்வோர்?”(26)

“மன்ற முதுவர்தமுள் முதல்வர்
 மார்போ டனைத்தவனை வாழ்த்தித்
 தொன்று தொடர்புபல சொல்லித்
 தோழமை கொண்டாடக் கண்டோம்.
 வென்றி விறல்விளங்க விடலை
 வில்லிற் கணைவிடுத்து முல்லை
 சென்றிச் சிறுமிகுழற் செருகச்
 செய்த திறலைஎவர் வியவார்?” (27)

1. உவர்த்த - வெறுக்கும், 2. உளையும் - வருந்தும். 3. திறல்-
 ஆற்றல்.

“வள்ளி தனைமுருகன் விரும்ப
 வானத் தாசன்மகள் வெதும்பிக்
 ‘கள்ளி’ யெனப்பழித்த கதைபோல்,
 காளை கணைதன்னைக் கழிக்கத்
 துள்ளித் துடிக்கும்ஒரு சிறுக்கி
 தூயமனத் திவளைத் தூற்றில்,
 எள்ளி இகழ்இவள் ஆனோ?”
 என்று கழறிஎன்கண் துடைத்தாள். (28)

அவ்வேளை யில்வெளியில் ஒளியும்
 ஆர்க்கு முரசொலியும் எங்கும்
 செவ்வே தெருகிரப்ப, மக்கள்
 திரண்டு பாரபாக்கும் ஆர்ப்பின்
 கவ்வை¹ செவிநிரப்ப. அவ்வை²
 கடிதில்முன் மாடம்எனைச் சேர்த்தாள்.
 செவ்வேள்என் நெஞ்சமர்ந்த செம்மல்
 தெருவிற் பவனிவரக் கண்டேன். (29)

தலைவன் உலாவரத் தலைவி மலர் பெய்தல்.

வீதி நிறைந்திளைஞர் ஆர்க்க,
 மேடை மகளிர்மலர் போர்க்கச்
 சோதி நிறைந்தமுகத் தறிவு
 சுடரும் விழிகளில்ஓர் தூயரம்
 ஒதும் பனிப்படலம்³ படர,
 ஊரும்பால் வெள்ளைநிறப் பரியின்
 மீது முறுவலுடன் செம்மல்
 வீறு யிளிரவலம வந்தான். (30)

1. கவ்வை - ஒலி, 2. அவ்வை - முதியோள், 3. பனிப்படலம் -
 கண்ணில் படர்ந்து ஒளி மறைக்கும் செய்ய நீர்த்திரை.

அருகு வரவும் அவன் அம்பென்
 அளகம் செருகுமலர்க் கொத்தை
 விரகு நிணையாதென் கைகள்
 விரைந்தங் கெடுத்தவன்மேல் வீசப்
 பெருகும் உவகையொடு நின்றேன்.
 பின்வந்தம் மாமி² என்னைக பிடித்துக்
 கருகு முகம் கனலக் கழறி,
 “காம வெறிபிடித்த கள்ளி!

(31)

மாயி வசவு

“தெருவில் திரிபவர்கள் சிரிக்கத்
 தெரியாச் சிறுவனுக்குள் தலைப்பூ
 உருவி உதிர்த்துவந்து, நாணும்
 ஒழித்து நகைப்பின், அவன் உன்னை
 மருவி மகிழ்வன் என நினைந்தோ
 மலரும் புனைந்தனை” என் றிகழ்ந்தாள்.
 வெருவி³ அமைருமுன் முதியோள்
 வெம்பித் தெழித்து⁴ மறுத்துரைப்பாள்.³²

“விடலை கணைகுழலிற் செருகி
 விட்ட மலர்க்கிவளை வைதாய்;
 தொடலைக்¹ குறுந்தொடி²பின் அதைமுன்
 தொடுத்த கணையினன்முன் எறிந்தால்
 நடலை³ உடனதற்கும் நலிவாய்;
 நாவில் நரம்புமிலை உனக்கு
 கடலை நிகர்த்தெவரு மார்த்துக்
 களிக்கும் இடையுனக்குக் கடுப்பேன்?”⁽³³⁾

2. அம்மாயி - அம்மான் மனைவி. 3. வெருவல் - அஞ்சதல்.

4. தெழித்து - சினந்து.

1. தொடலை - மலை. 2. குறுந்தொடி - சிறிய வளை (அணிந்
 தவன்.) 3. நடலை - பொய்; வஞ்சம்.

என்ற முதியவனே மாமி,

“எங்கே இதுவரையும் இருந்தாய்?

சென்ற உன் அண்ணனொடு நீயும்

செத்தீர்கள் என்றுதிதி கொடுத்தோம்;

மன்றிற் புதுவன்மலர் சூட

மால்கொண் டதைமகிழ்உன் மகளும்

நின்ற பழிகுடிக்குத் தந்தாள்;

நீயும் அதைப்புகழ வந்தாய்.

(34)

சன்றோர் இருவரையுந் தின்றாள்,

இருந்து பழிவளர்க்க நின்றாள்;

சான்றோள் இப்பெண்மணியின் தாய்என்

தமையர் தனை இகழ லானாள்.

ஆன்றோர் சூடிப்பழியை அஞ்சி

அண்ணர் உன் அக்காளை அகற்றத்

தோன்றா துயிர்துறந்து மானம்

தொலையா மலேநிறுத்தி இறந்தார். (35)

கைமை¹ நிலையடைந்துன் தமக்கை

கட்டுக் கடங்காமல் நடந்தாள்.

பைமை² நிலைக்குரிய விதவை

பருவ மடந்தைஎனப் புனைந்து

வையப் பழிஇகழ்ந்து வாழ்ந்து

மாணமுடிவடைய, நீ என்

கையில் இவளைவிடுத் தூர்மேல்

காணாம லேஒழிந்து போனாய். (36)

1. கைமை - கைம்பெண் (விதவை) 2. பைமை நிலை-தவப்பெண் நிலை,

“நானிந்த நாதியற்ற³ நாயை
 நட்போடு சீராட்டி வளர்த்தேன்.
 தானுந்தன் தாய்மாரைப் போலே
 தலைதடு மாறிநன்றி இன்றி
 மானம் அழியஉயிர் வாழ
 மனது துணிவள், அறம் வீழ;
 வானும்⁴ வறக்கும்இனி நாட்டில்,
 வாழ்வேது மானமுடை யார்க்கு? (37)

“வானுட்டு மாட்சிசொலி, மண்ணில்
 வாழ்வுரிமை பெண்களுக்கு மறுக்கும்
 தானாட்டு நூல்⁵ கள்ளன இகழ்ந்து
 தக்தோர் அரசமொழி புகழ்ந்து
 மாநாட்டு மேடைகளிற் பேச,
 மாண்பு பெறநினைத்து மயங்கி
 மேனாட்டுக் கல்விஉயர் வென்று
 விரும்பி இவள்படிக்க விட்டேன், (38)

“சினத்துப் பெண்ணாகி, யாரும்
 செய்யாப் புதுமைகளில் திளைப்பாள்;
 வானத் துருமாறும் முகில்போல்
 மாறிக் குழல்வேய்ந்து களிப்பாள்;
 கூனக் குறைஉடைகள் தரிப்பாள்;
 கூட்டத்து நாணுமல் கிரிப்பாள்;
 ஈனத்¹ துறையில்இவள் அளவுக்
 கிறங்கு பவரிலை” என்றி ரைந்தாள். (39)

3. நாதியற்ற - ஞாதி (உறவினர்) இல்லாத. 4. வானும் - மேகமும். 5. தானாட்டு நூல்-தாம்+நாட்டு+நூல். “நா” முன் “ம” கரம் கெட்டது.

1. ஈனத்துறை - இழிவான நெறி.

மாமியைச் சித்தி வசை கூறல்

காது கசக்கும் அவள் வசவைக்
 காயாமல் வாய்சிரித்து முதியோள்,
 போதும் உனதுபுகழ் முழுதும்
 பொய்யா துரைப்பன எனப் புகன்றாள்:-
 “ஏதும் அறியா இச் சிறுமி
 இறவா திருப்பதுன தருளா?
 தீதிவளைச் சேராமல் தாதை
 செய்த மரணமுறித்² தெருளா?³ (40)

காதல் மகள் தனக்குப் பின் உன்
 கையில் மரிப்பொனக் கருதிச்
 சாதல் எதிர்பார்த்துள் அண்ணாள்
 தாம்நட்டி வைத்தபெரும் பொருளை
 வாதில்⁴ முறிவகுத்த முறையால்,
 வயது நிறைந்திவள்தன் வேட்கை
 மீதில் மணப்பின் இவட் காகும்;
 வீயில் மருகனுக்குப் போகும். (41)

“இந்த முறி இருப்ப தாலே
 இவளை வதைத்திலே, நின் மகளும்
 மந்த மதிக்கிவளை ஒருநாள்
 மணக்க நினைத்தனை; இவ்இளையோள்
 சொந்த வயது நிறை நாளுந்,
 தூயள் உளம்விரும்பும் வேள்தான்
 வந்து மணங்கோலும் நாளுந்
 வாய்த்ததித் தைப்பொங்கல் விழவில்⁵ (42)

-2: மரணமுறி.- செத்தபின் சொத்தின் வினியோகம் விதிக்கும் பத்திரம். அதை “ஒயில்”(will) என்பது வழக்கு. 3. தெருள் - விளக்கம்-தெளிவு. 4. வாதில்-விவாதம் இல்லாதபடி 5. விழவு-விழா.

“மழவு¹ கெழுமி²மலர் பருவ
 மங்கை உனைஉனது பெற்றார்
 விழையும் விலைகொடுத்தென் தமையர்
 வேட்க விரைந்தன்று விற்றார்.
 கிழவர் கொழுநர்பண மணந்து,
 கேளென் றிளையவரை நெருங்கத்—
 தழுவ மறுத்தபுரை³ மறவாய்,
 தமையர் மனத்தூறவு சுருங்க, (43)

“காதைக் கடித்துனது கணவர்
 கடுக்கப் பலதொடுத்துக் கெடுத்தாய்.
 சூதை அறியாதென் தமையர்
 தூயோர்தன் தம்பியரைக் கடுத்தார்.
 வாதை பொறுக்காமல் அவர்இவ்
 வாழ்வை வெறுத்தகல விடுத்தாய்.
 ஏதை எடுத்துரைப்ப தினிஉன்
 எண்ணற்ற கைதவத்தின்⁴ பெருமை? (44)

“தொழுவில் உழவன்உனைத் தழுவத்
 தோட்டத்தில் நின்றஇவள் அன்னை
 வழுவில் உளத்தள் அதைக் கண்டும்
 மனதில் மறைத்தடக்கி மறந்தாள்
 விழும்⁵ மிகுந்துமணம் வெதும்ப
 வீணே பலபழிகள் சுமத்திக்
 கழுவ முடியாஉன் காமக்
 கறையை மறைக்கஎணிக் குமைத்தாய்.(45)

1. மழவு-இளமை. 2. கெழுமல் - மிகுதல்; நிறைதல். 3. புரை - குற்றம்; பெருமைபுரம். 4. கைதவம் - வஞ்சனை; பொய். 5. விழும் - தன்பம்; இடும்பை.

“அழகன் உழவன் உன தன்பன்
 அப்பாவி இப்பெண்வளை திருடிப்
 பழகிய வண்ணாத்திக் கணிர்தான்;
 பறித்ததை வண்ணாந்தன் சூதுக்
 கழகத்தில் வைத்தாடக்-காவல்.
 கருப்பன் பிடித்தடித்துக் குருதி
 ஒழுகக் கொடிறுடைக்க,¹ உழவன்
 உன்காதற் காதகக்கட் டவிழ்த்தான். (46)

“உங்கள் குலமுதல்வர், இந்த
 ஊருக்கு மேமுதல்வ ரோடு
 தங்கு மிளவல் பிறனல்லன்;
 தாயத்திப் பண்ணை அவன் உடைமை;
 பங்கிலலை என்றதனை முழுதும்
 பறிக்க நினைத்துனது தந்தை
 முங்கு கடனுக்² கது விலைபோல்
 முறியும் எழுதுவித்து முடித்தாய். (47)

“தந்தை இறக்க, அவர் முத்தாள்
 தனயர் இவள்தாதைக் கிறங்கும்
 பந்தம் அறுக்கநினைத் தவரைப்
 பகட்டி மருந்தருத்திப் படுத்தாய்.
 அந்த முறையில் அவை இன்றிவ்
 அணங்கின் தனியுடைமை யாகும்.
 எந்த முறையிலும் இங் கினிரீ
 இருக்க வழியில்லை, ஒழிவாய். (48)

1. கொடிறு - கதுப்பு; கண்ணம். 2. முங்கு கடன் - முழுகவைக்கும் கடன். (இருணம்.)

“மடியில் கனம்இல்லை; அதனால்
 மனதில் பயமும்இலை எனக்கு;
 கொடிய வசைமொழிகள் கூறிக்
 குற்றம் இலாஇவளைக் குமைப்பை;¹
 இடிஉன் தலையில்விழும் காலம்
 இனிமேல் தொலையில்இலை; நாளை
 விடிய முடியும்உன தாட்சி;
 விழுந்து கழிந்ததுங்கள் மாட்சி. (49)

இடிந்து விழுந்ததுங்கள் சூழ்ச்சி;
 இன்றே தொடங்கிற்றுங்கள் வீழ்ச்சி;
 விடிந்து விழிப்பவர்தங் கனவாய்
 வீணே கழிந்ததுங்கள் நினைவு;
 முடிந்து சிறையில்இருள் தேடி
 முடங்கி ஒளிந்துமுக முடி
 மடிந்து நெடியதொரு தூக்கு
 மரத்தில் அசையும்உங்கள் யாக்கை. (50)

“நில்லோம் இனிஎதையும் எண்ணி;
 நின்னை அழைத்துவரப் பண்ணை
 வில்லார் எழிற்பண்டி பூட்டி
 மேலாளுங் கூட்டிஎனை உய்த்தார்;
 செல்வோம் உன்பாட்டரொடிந் நிரவைச்
 செலவிட் டிப்பழிகாரி கரவை³
 வெல்வோம், நினதுயிரைக் காத்தோன்
 விரும்பி வரவேற்பன் உன்னை. (51)

1. குமைப்பை - அழிப்பாய்; தன்புறுத்துவாய். 2. பர்தம் - முறைமை.-கட்டு. 3. கரவை - வஞ்சத்தை.

“என்னைநின் அன்னைபுடன் பிறந்த
 ஏமாறித்¹ தங்கையென்றுன் மாமி
 சொன்னாள்லர் உண்மை அவள் வாழ்வில்.
 சோரும் துயர்துடைத்துன் துணையாய்
 மன்னும் மனைமாண்பொடின்பம்
 வழங்க உன்மாமன்மகன் வந்தான்;
 கன்னி உன்காலில் அவன் காதல்
 காணிக்கை வைக்கஎனை உய்த்தான். (52)

“நீநில் குறைஇரக்க நெருங்கான்,
 நின்மாமி தன்மகனொடெங்கும்
 ஊரில் அலர்²பரப்பி உன்னை
 உள்ளம் வெதுப்புவள்என்றஞ்சி.
 பாரில் தனக்குரிகர் இல்லாப்
 பண்பன்நின் நண்பருள்வை யென்று
 தேரில் தன்வாழ்வொடுயிர் தரிப்பன்;
 தேற்றாய் எனில்உடனே மரிப்பன். (53)

வந்த மருத்துவப்பெண் குத்துப்பட்ட தலைவன்
 சித்தநிலை கூறல்

“போவோம் வருவை”என்றென் சிற்றாய்³
 புகலும் பொழுதொருத்தி புகுந்தங் (கு)
 ஆ-ஓ- என அரற்ற, அத்தை
 ஆர் அங் கடித்ததுனை? என்னத்
 தேவோ எனத்திகைக்கும் அழகன்⁴
 தெருவிற் பவனி⁵முடித் திறங்க,
 ‘சாவாய்’ என உன்மகன் குத்தத்
 தாங்கி எடுத்திளைஞர் சென்றார். (54)

1. ஏமாறி-எளிதில் ஏமாறுபவள். “ஏமாளி” என்பது வழக்கு. 2. அலர் - பழி. 3. சிற்றாய்-சித்தி. 4. தேவோ எனத்திகைக்கும் அழகன்-காண்போர் காமதேவனொன்று மயங்கும் வலைப்புடையவன். 5. பவனி - உலர்.

குத்தின கத்திபறித் தவனைக்
 குடுமிபிடித்துக் குட்டைக் கருப்பன்
 முத்திரு எப்பிள்ளை யோடு
 முணங்க¹ அடித்துதைத்த போது,
 நத்தி விலக்குபவர் இன்றி,
 நாயை அடிப்பதுபோல் பலரும்
 மொத்திக்² குமைக்க³ உரன் முரிந்து (55)
 மூர்ச்சித்து வீழ்ந்தனன் என்றுரைத்தாள்.

வா,வா, எனமுதியள் இறங்க,
 வந்த மடந்தைளனை விரைந்து
 போவீர்சம் புங்கவர்உம் பாட்டர்
 புனிதர் பொன்மாளிகையிற் புதியர்
 சாவாமற் றப்பினது நீர்செய்
 தவமென்று சாற்றுவர் அச் சான்றோர்.
 சாவால் இளைஞரும்நும் நாமம்
 நவின்று தயங்க, இவண் வந்தேன்.' (56)

என்றாள் உரைஎனது செவியில்
 இனிமை உடன்றியை நிரப்ப,⁴
 நின்றாள் என்மாமிநிலை எதுவும்
 நினையாமல், இவ்விரண்டு படிகள்
 குன்றாத ஆர்வமுடன் குதித்துக்
 குறியொன்றும் இல்லாதெல் லோர்க்கும்
 முந்தாவி வாயிலின்முன் நின்ற
 முடுதிரைப் பண்டியினுள் துழைந்தேன். 57

1. முணங்க - அடங்க. 2. மொத்தி - அடித்து. 3. குமைக்க - தன்புறுத்த. 4. நிரப்ப - தலைவன் மயக்கத்திலும் தன் பெயரைச் சொல்லுகிறான் என்பது இனிமையையும், அவன் குத்தப்பட்டமயங்கினான் என்பது நெருப்புப்போன்ற எரிவையும் நிரப்ப.

தலைவனைக் காணத் தலைவி பாட்டர்வீட்டுக்கு வருதல்

சிற்றன்னை வந்தவளொ டென்பின்
 திரையைத் திறந்தேறிப் புகுந்தாள்.
 மற்றங்கு வந்தபண்ணை மேலாள்
 மாலோட்டி பின்இருப்புப் பெட்டி
 உற்றங் கிருந்தவுடன், எருதும்
 ஓட்டாதுணர்ந்து விரைந் தோடி
 முற்ற முதல்வாயில்¹ முன்பு
 மொய்ப்போர் விலக வந்து நிற்க; (58)

யாயும்² அயலவளும் முன்னும்
 யானவர்தம் பின்னும்விரைந் திறங்கி,
 சாயும் சனத்திரள் அன் றங்குச்
 சந்தடி இன்றிவழி விடவும்,
 தோயும்பூத் தோரணங்கள் தொங்கத்
 துலங்குந் தலைவாயிற் படியில்
 ஆயு³ மடந்தையர்கள் விலக,
 அகத்துட் புகுந்துநடந் தோமால். (59)

கூடங் கடந்தகன்றங் குயர்ந்த
 கோலாகலச்⁴ சதுர அறையுள்
 ஆட அசைய முடியாமல்
 ஆடவர்கள் ஆங்காங்கு நிற்க,
 மாட மிசைமகளிர் வாய்ச்சொல்
 மறந்து மகிழ்தறந்தங் கிருந்தார்.
 ஓட முடியாதோர் சிறுமி
 உற்றெனது கைபற்றிச் சிரித்தாள். (60)

1. முற்ற முதல்வாயில்-முற்றத்தில் தலைவாசல். யாயும்-சின்ன அன்னை யும், சித்தியும் 3. ஆயும் - மொய்க்கும். 4. கோலாகலம் - கொண்டாட்டத்திற் குரிய.

பின்னே அவள் அன்னை என்னைப்
 பேசாமல் பின்தொடர அழைத்து,
 “உன்னை எதிர்பார்த்துன் பாட்டர்
 ஓயா துசாவி¹ உளை கின்றார்; ²
 தன்னோர்இல் செம்மல்³ உயிர் தரிக்க
 தவிக்கும் இடை~~து~~²து பெயரைக்
 கொன்னே உருவேற்றும் வாயால்,
 கோத்ததன் அங்கைகளை முத்தும். (61)

“புகுவைஇத் தென்புறத்துப் பள்ளி;
 புனிதர்நம் பாட்டரொடும் இருவர்
 மிகுதிறல் மருத்துவர் இருந்து,
 விடலை⁴ தன் இடது விலாப்புண்
 உகுசுடல் உள் அடைத்துத் தைத்தந்
 குடலைச் சுடுஞ்சுரத்தை மடக்கத்
 தகுபல சிகிச்சைகள் புரிவர்,
 தாழாமல் சென்றுதவி தருவாய்”. (62)

“வாராய்இப் பக்க அறைக் கக்காள்!
 வனிதை இவளுனது மகட்டுத்
 சேராமல் நின்றுதுணை புரிவாள்;
 தூங்காமல் நாம்இருந்திங் கிவர்கள்
 கோராமல் வேண்டுவன கொடுப்போம்;
 கோடை இடிக்கொடுமை நம்மைச்
 சேராமல் நம்முதியர் பிழைக்கச்
 செம்மற் குயிர் அளிப்பர் கடவுள். (63)

1. உசாவி - வினவி; விசாரித்து; 2. உளைகின்றார்-வேதனைப்படுகின்றார். 3. நேரில் செம்மல்-ஒப்பில்லாத தலைவன் 'க. விடலை - காளைப்பருவத்தான்; மணவாளனுமாம்.

“நல்லார்க்கு) அறம்துணைய தாமேல்,
 நாலேந்து நாழிகைக்குள் நம்பி
 பொல்லாச் சுரம்குறைந்து, போதம்
 பொலியப் புண்ணோவொழியக் காண்போம்;
 எல்லாம் இறைவனருள், நம்மால்
 இயல்வதைச் செய்வதுநம் கடமை;
 நில்லாமல் நீங்கள்இனி அறையுள்
 நேரே நுழைதிர்” என மறைந்தாள். (64)

தலைவனை உயிர்ப்பித்துதவ தலைவியைப்
 பாட்டர் வேண்டல்.

பள்ளிக் கதவைமெல்லத் திறந்தேன்;
 பாட்டர் விரைந்து வெளிப் போந்தார்;
 துள்ளித் தழுவிவிழி பொசிநீர்த்
 துளியைத் துடைத்தயலோர் தவிசைத்
 தள்ளி, இருத்தி, அரு கிருந்து,
 தயங்கி உரைப்பர்தழு தழுத்து.
 ‘வெள்ளி எழுந்ததினி விடியும்;
 விடலை உயிர்பிழைக்க முடியும். (65)

‘ஆன்ற எமதுகுடி விளக்கை
 அவிய விடாதுநெய்வார்த் தருள்வை
 போன்று புகுந்தனை; இன் றுனக்குப்
 பூவை அணிந்தவன்உன் அம்மான்
 ஈன்ற மகன், எனது பேரன்
 இறவா துயிர்தவ அகத்தே
 தோன்றி உனதமுத விரலால்
 தொட்டால் துடிக்கும்உயிர் துளிர்க்கும். 66

வல்ல மருந்துனது விரலும்
 வயங்கும்நின் கண் அருளும் என்று¹
 நல்ல மருத்துவரும் நவீல்வார்;
 நாவால் அவன் உயிரும் உரைக்கும்.
 கொல்ல நினைப்பவர்தம் கொடிய
 குணமுங் கருத்தும்உன தன்னை
 சொல்ல உணர்ந்திருப்பை, அருள்வாய்,
 தொழுதிங் கிரப்பன்உனை நானும். (67)

நாணிச் சணங்கில்லுவன் இறப்பான்,
 நாங்கள்எல் லோரும்உயிர் துறப்போம்;
 பேணி அருளுவதுன் பெருமை,
 பெண்மைப் பிறப்புரிமை அருளே;
 காணி² விருடபிக்குடிகேடர்
 கானைஎன் காண்முனை³ யின் உயிரை
 வீணில் அழிக்கமிக விழைவார்;
 விளக்கை வளர்த்திருனை விலக்காய்'. (68)

அருளும் அறனும்இரு விழியாய்
 அறிவு முதிர்ந்தொளிரு முகத்தில்
 மருளும் துயருமலைந் திருள,
 மார்பைக்கண் நீர்நனைக்க மறுகி,
 வெருளு மதலைஎன அழுது
 விம்மி என் மோவாயை வருடி,⁴
 “தெருள்உன் உரைதருவை, எங்கள்
 தெய்வம்நீ அன்றிஇலை”, என்றார். (69)

1. உடல் அயர்வை அவள் விரலும், உன மயர்வை அவள் கண்
 ணருளும் முறையே தீர்க்கவல்ல மருந்தாகும் என்பது மருத்துவர்
 கருத்து; உணர்விழந்து மயங்கிய இளைஞன் புலப்பமும் அனைந்
 குறிக்கும்; அவ்விரண்டையும் உதவி, அவனைஉயிர்ப்பித்தருளமர் து
 யானும் இரக்கின்றேன், என்று பாட்டர் அவனை வேண்டினார்.

2. காணி - நிலம். 3. காண்முனை - வழித்தோன்றல்; வாரிசு.

3. வருடி - தடவி;

இயல்வதை முயலத் தலைவி உடன்படல்

பொங்கி எழும்துயரும், பாட்டர்
 புகன்ற அவலஉரைத் துயரும்,
 தங்கி நிலையாதென் நாணின்
 தடையை உடைத்தெறிய எழுந்தேன்,
 எங்கும் இருந்தவரை மதியேன்,
 எம்மான் பெரியர் அடி வீழ்ந்தேன்.
 மங்கும் உணர்வொடந்த முதியர்
 மடியில் முகம்புதைத்தங் கழுதேன். (70)

‘நரியை அரியிரப்ப துண்டோ?
 நாயேற்கும் ஆணை அற மன்றோ?
 சரியை கிரியை தவ மூன்றும்
 தம்மில்இச் செம்மல்உயிர் தரிக்கப்
 புரியும் துணையினில், எம் இறையைப்
 போற்றித் தவங்கிடப்பன்; அண்ணல்
 அரிய உயிர்பிரிவ தாயின்
 அதற்குமுன் அவியும்என் ஆவி. (71)

‘காலை எனதுயிரைக் காத்த
 காளேஎன் தீயவுடல் தீட்டால்
 மாலை உயிர்துடித்து வருந்த,
 வாளா அமைந்திருக்க மாட்டேன்.
 வேலை வளைந்தபுவி மீது
 ‘வெல்லும் அறம்’எனுஞ்சொல் மெய்யேல்,
 பாலை¹ என்பாற்படுத்தி, ஏந்தல்
 பல்லாண்டு வாழ வரம் பெறுவேன். (72)

1. பாலை - ஊழை

‘பெற்றார் இருவரையும் இழந்தேன்,
 பீழை யொடுபழியும் உழந்தேன்.
 உற்றார் எவரும்இலன், இவர்என்
 ஊழை எதிர்த்தெனக்கென் உயிரை
 மற்றார் அறியாமல் காலை
 வழங்கி மறைந்ததற்கிம் மாலை
 செற்றாங் கி¹ச்செம்மல்உயிர் உண்ணத்
 தினவும்² விதிசெருக்க³ முயல்வேன். (73)

‘மதனர் உடல் செகுத்த சிவனை
 மறக்க அவருயிரைச் செறுக்கும்⁴
 அதமர் உறவினள்ளன் றென்னை
 ஆறும் விழுங்கவெறுத் திடஇன்
 றுதவிக் கரைசேர்த்த உம்பல்⁵
 உயிரைப் புரக்கப்பலி யாய்என்
 சதம்இல்⁶ உயிர்கொடுக்கத் தாமேன்,
 தானைப் பிடித்தெமனைத் தடுப்பேன்’ (74)

என்ற எனைவாரி எடுத்தங்
 கிறுகத் தழுவிக்கையைப் பிடித்துச்
 சென்றந்தப் பள்ளியறைக் கதவைத்
 திறக்க, மருத்துவரும் எழுந்தார்.
 “நன்று தரும்உனது வருகை,
 நாங்கள்இனி இருக்க வேண்டா;
 இன்றிங் கிருந்து மருந்தாய்இவ்
 வந்தல் உயிர்தழைய இழைப்பாய். (75)

1. செற்றாங்கு - சினந்ததுபோல 2. தினவும் - சொறி எடுக்கும், பரபாக்கும். 3. செருக்க - அழிக்க; 4. செறுக்கும் - கொல்லும் 5. உம்பல் - களிற்; ஆண்யானைபோல்பவன்). 6. சதம் இவ் நிலை இல்லாத.

அருகிருந்து தலைவனை அருமை செய்து
உயிர்ப்பிக்க தலைவியை மறுத்துவர் வேண்டல்.

“கரும்பு மொழியொ டெழில் அறிவும்
கரைஇல் பொறையும் மிகஉடையாய்,
விரும்பி இவவேள்உனது பெயரை
விளிக்கும் பொழுது மிகும் அன்பு
தரும்பல் இனியவுரை சாற்றித்
தடவில், தளிர்க்கும் இவர் உயிரும்;
அருமடி மலரும் முகமுறுவல்,
அசைய விடாமல் அரு கமர்வாய். (76)

“வெளியில் இருப்பம், எமக் கிவளை
விடலை விழித்துளத்தில் உணர்வு
தெளியில் தெரிக்க¹உடன் அனுப்பாய்,
தேறி விழிப்பர்இனி விரைவில்;
அளியும் நிரம்பி அறி வுடையாய்;
அன்பை இனிமறைக்க வேண்டா;
களியில் தமையும்இவர் உயிர்உன்
கருணை மழைகுறையின் முளியும்”² (77)

என்று மருத்துவப்பெண் உடனே
என்னை நிறுத்தி அவர் மூவர்
சென்று வெளியேறத், திகைத்துச்
செய்வ தறியாமல் நின்றேன்.
துன்றி³ அருகிருந்திச் செவ்வேள்
தூய உடல்தடவி அயர்வை
வென்று துயிலுணர்த்த முயல்வோம், (78)
விரைந்து தொடங்குவம்என் றுரைத்தாள்.

1. தெரிக்க - தெரிவிக்க. 2. முளியும் - உலரும்; காயும்; வற
ருளும். 3. துன்றி - நெருங்கி

தேளியும் குறிகண்டு மருத்துவப் பேண் விலகல்

நானும் மருத்துவப்பெண் தானும்
 நம்பிக் கிருபுறமும் மஞ்சத்
 தானக் கடையில்எதிர் எதிரே
 தங்கி அவர்முகத்தை நோக்கி,
 வானத் துளிவிரும்பும் புள்போல்,
 வருந்தி அவர்கரத்தை வருட,¹
 மோன நிலைகலைந்து வாயில்
 முறுவல் முகிழ்ப்பதனைக் கண்டோம். (79)

‘அம்மா அவர்க்குணர்வு பிறந்த(து)
 அருமைஉரை அவர்தம் செவியில்
 தும்மால் உரைப்பதினி மூர்ச்சை
 நோயக்கு மருந்தெனமுன் கேட்டீர்;
 விம்மீர், விழிப்பவர்கண் முன்னே
 விழும இலாஉவகை காட்டீர்;
 சும்மாநான் இங்கினிமேல் இருத்தல்
 தாயோர் தெளிவதற்குத் தடையாம் (80)

‘தூரத்துச் சாளரத்தின்² முன்னே
 தொங்கு திரைமறைவில் கட்டில்
 ஓரத் திருப்பன் துணை வேண்டில்
 உடனே வருவள்என ஒதுங்கி,
 ‘ஈரத் தினியவுரை அமுதம்
 ஈந்து மகிழ்விளைத்திவ் வேந்தல்
 வாரத் தினியஉயிர்த் துணையாய்
 வாழ்வீர்’, எனவாழ்த்தி மறைந்தாள். (81)

1. வருட - தடவ. 2. சாளரம் - ஜன்னைல்

தலைவன் தெளியத் தொடங்கல்

கண்கள் திறந்துமுதல் எதையும்
 காணாமலே பாவை யாடி,
 பண்கள் மிசைவிசும்பில் அறுகாற்
 பறவை திரிவதென மிதந்து,
 பெண்கள்மண அறையில் சுருங்கிப்
 பிறகு புலவியினில் விரிந்து
 கொண்கன்¹ முகமலரில் ஆயும்
 குறும்பு நிகர அமர்த் தனவே. (82)

சொல்லும் தொடங்கி இடைமுறிவும்
 தொடுத்த தொடர்மொழியும் ஆக
 மெல்ல விரைவுகொள, யானும்
 வெருவி மகிழ்வுமிக லானேன்.
 கல்லுங் கரையஉளக் கிடையைக்
 காட்டும் உரைகள் உருவெளியாய்²
 அல்லல், அறவுணர்வின் உறைவை
 அடுக்கி விளக்கிவெளி வந்த. (83)

தெருளாத் தலைவனின் உருவெளிப் பேச்சு

“நீரார்? எனைநகைக்க நினைத்தென்
 நெஞ்சில் நிலைப்பவள்தன் தெய்வ
 ஏரார் உருவெடுத்து வந்தீர்?
 ஏமாறி நான்தொடுவெனென்றோ?
 ஓரா துமைஅகற்றத் துணியேன்;
 ஒருகால்என் உள்ளம் விட்டென் உயிரைப்
 போர திருத்தஅருள் பெருகிப்
 பெயர்ந்த பெருமாட்டி தானோ? (84)

1. கொண்கன் - காதலன்; கணவன். 2. உருவெளி - மயக்கத் தால் தோன்றும் பொய் உருவோடு உரைஆடல்.

“நோற்ற குரவர்தம தன்பால்
 நோதல் அறியாமல் வளர்ந்தேன்;
 நேற்றுவரை மகளிர் காதல்
 நினைத்தும் அறியாஎன் நெஞ்சில்
 போற்றும் அறிவுநிறை அழகு
 பொருவில் அணங்கொருத்தி புகுந்தாள்;
 ஏற்று மணக்க மனம் துணியாள்,
 எனினும் அவள் முகத்தை மறவேன். (85)

“முன்னைத் தவக்குறையின் ஈண்டு
 முறையே மனைக்கிழமை பூண்டு
 என்னைக் கணவன்எனக் கொள்ளாள்,
 எனினும் எனதுளத்தில் உள்ளாள்,
 தன்னைத் தைநீர்விழிவில் தாங்கித்
 தருக்கும் எனதுதவக் கைகள்
 மின்னைப் பழிக்கும்இடை மடவார்
 வேற்றார்¹ எவருடலும் தீண்டா. (86)

“அன்னை தனைக்குழவிப் பருவத்
 தனைத்துப் புளகம்உற்ற பின்னர்,
 என்னை அடிமைகொள விரும்பாள்,
 என்றும் இளமைவளர் குமரி
 தன்னைத் தண்ணீரொழுக்கில் தாங்கித்
 தருக்கும் எனதுதவக் கைகள்
 பொன்னை² நிகர் அழகி எனினும்
 புரிந்து³ பிறிதீடலைத் தீண்டா. (87)

1. வேற்றார் - அந்நியர்; அயலார். 2. பொன்னை-இலக்குமியை.

3. புரிந்து - விரும்பி.

“மண்ணில் வணப்பு மிகுமடவார்
 வாழ்வில்மகிழ் வழங்க வல்லார்
 எண்ணில் இயக்கியர்கள் உள்ளார்;
 எனினும் எனதுரணை அழித்தாள்
 பெண்ணில் பிறள்ளவளும் இல்லை,
 பேசா மடச்சதைஇவள் ஒருத்தி,
 கண்ணில் அருள்மிதக்கக் கண்டேன்,
 காதற் குறிபிறிது கானேன். (88)

“வானூர் மதிஇறங்கி வந்து
 வாய்பேசி முத்தமிட இல்லை
 ஏனும் அதில்இனிமை கொள்வோம்;
 எனது மனதுகக்கும் இவள்போல்
 மேனாட் டழகியரும் நமரும்
 விழைந்து மிழன்றவருள்¹ இல்லை,
 தானா என்உளத்தை வென்றாள்
 தரணி தனில்ஒருத்தி இவளே. (89)

படரும் மகளிர்உளத் தெல்லாம்
 பசையும் விழைவுளதென் நெண்ணும்
 மடமை சிறுமைதரும்; மடவார்
 மாண்பு தருவர் அறஉறவால்.
 கடவுள் தனைவணங்கு பவரைக்
 கட்டி அணைத்து முத்தக் கானேம்;
 கடவுள், அறிவகத்துக் காட்டக்
 கண்கண்ட தெய்வம்இவள் எனக்கு (90)

1. மிழன்றவருள் - இனிமையாகப் பேசியவருள்.

“நித்தம் தொழுங்கடவுள் மக்கள்
 நினைத்த தனைத்துந்தா வில்லை.
 நத்தும் பொருள்களுள் அவ் அவர்க்கு
 நன்மை பயப்பவற்றை நல்கும்.
 எத்த இடம்தருவ தென்றும்
 இறைமை அறிவொடியை யாதே.
 சித்தந் திகைத்தவளை விழைந்தேன்²,
 திருத்தி நெறிநிறுத்த நினைவாள். (91)

பித்தன் பிதற்றுவன்என் நெளிதில்
 பேதை மதியர்எனை நினைப்பார்;
 கத்திக் கழறுவது² வேண்டா,
 காமன் எனக்கரசன் ஆகான்;
 சத்தி தனக்குச்சரி பாதி
 தருந்தஇடம் சிவனும் தந்தான்.
 புத்தி புனர்வில்லை, கடவுட்
 போதம் பிறங்கும்அவ ளாலே. (92)

“வீழ்வு சிறப்பதிரு தலையும்
 வேட்கை முளைவிளைவி னாலாம்.
 சூழ்வு கருதாமல் அவனைத்
 தொழுதல் சுவையிருக்கும் எனக்கு.
 வாழ்வு வழங்கும் அறக் காதல்;
 வம்பர் விழையுங்கழி காமம்
 தாழ்வு தரும்; அதனிற் சிறிதும்
 சந்தேகம் இல்லை” எனச் சொன்னார். (93)

1. விழைந்தேன் - காமுற்றேன். 2. கழறுவது - வற்புறுத்தல்;
 நெருக்குதல்.

தலைவன் தேறத் தலைவி கூறல்

“அறத்தில் கணியும்உயர் காதல்,
 அண்ணால்! உமதுடைமை; அந்தத்
 திறத்தில்¹ உரை²குறையும் எனினும்,
 சிறிதும் நிறைகுறையில் அன்பேன்.
 வெறுத்து மனங்கசக்க வேண்டா;
 வீணே எனைப்புகழ்தல் மிகையாம்;
 பொறுத்திர் முன்பேசாத பிழையை;
 போற்றி நுமதடியைப் பிடிப்பேன். (94)

“உடலும் உயிரும்உம துடைமை,
 ஒருவாது³ எனைக்கொள்தும் கடமை.
 தொடலும் தொழுவதுவும் போதா;
 தொண்டும் உழுவலும்நும் அடியில்
 இடலும் எனக்கினிய பேராமு;
 என்றும் இனிப்பிரிய வொட்டேன்.
 கடலும் சிறுகவிரி கருணைக்
 கடவுள் நுமதுகழல் தொட்டேன். (95)

“பெருமை நுமதுரிமை; காணம்
 பேதைஎன் பெண்மைமடத் தியல்பு;
 அருமை நுமதுரிமை⁴ ஆதல்;
 அஞ்சி, அயரும்என துள்ளம்.
 ஒருமை எனதுமன தல்லால்
 ஒத்த உரிமைபிறி தில்லேன்;
 இருமை நிலையிலும்என் உயிர்நும
 எளிய உடைமைஎன எண்ணீர்.” (96)

1. திறத்தில் - கூறுபாட்டில்; குணத்தில்; 2. உரை - மாற்று.

3. ஒருவாது - நீங்காமல்; விலகாமல். 4. உரிமை - மனைவி:

தெனியும் தலைவன் கனியும், புலப்பழம்.

என்றேன், எனதுகரம் பற்றி

இரண்டு விழிகளிலும் ஒற்றி,

“இன்றே பிறந்தபயன் அடைந்தேன்;

இதற்கு முனம்இதயம் உடைந்தேன்;

வென்றேன் இனியிடையில் வெறுப்பை;

விழைந்த எனதுபிழை பொறுப்பீர்;

நன்றே கனவு-இதனை இழவேன்,

நனவை அடைந்துதுயர் உழவேன். (97)

“காதற் கினியள்வரக் கருதாள்,

காணப் படும்உருவம் விருதா;¹

ஓதற் கரியள்நலம் அருவம்,

உருவெளித் தோற்றம்இந்த உருவம்.

சாதற் குதவுகின்ற புண்ணைத்

தைத்த மருத்துவரைச் சபிப்பேன்;

வீதற் குரியன்எனைத் தடுப்பின்,

மிக்க துயருழக்க விடுப்பீர்.

(98)

“நோவேன், அகல்வீர், அவள் அருளை

நோற்று மறுபிறப்பில் அடையச்

சாவேன்; இனிஇருப்பன் தனியே;

சகியேன் பிறர்உறவை இனியே.

போவீர்”, எனத்தன்விழி பொத்திப்

புகன்ற அவர்இதழை முத்தி,

“ஏவீர் எனை,எதுவும் புரிவேன்;

ஏகேன், இனிப்பிரிவு தரியேன்.

(99)

1. விருதா - பயனற்றது; இல்லாதது.

தலைவனைத் தேற்றும் தலைவியின் மாற்றம்

“பேதை முளி¹உளத்¹தில் அளி²யைப்
 பெய்து களிதழைய விளைத்து,
 வாதைப் படுத்திப்,பின்பு மாலை
 வடித்த கணையில் கண்ணி இகுத்தீர்³;
 சூதை மெய் என்றுநம்பி அணுக,
 சொல்லாத சொல்லித் தொல்லை மிகுத்தீர்;
 மாதை வருத்தல ஆண்மை மாண்பா?
 வண்மைப் பெருந்தகை நும் மகிழ்வா?100

“செய்ய தவக்கரத்தி னாலே
 தீண்டினன் மெய்மாசு கழித்தீர்;
 வெய்ய விழியினொளி வீசி
 விழும இருள்முழுதும் ஒழித்தீர்;
 ஐயம் அகலநுமை வருடி
 அணைத்து மகிழும்எனை இன்னும்
 ஐயப் படுவதன்பின் அறமா? (101)
 அருளா? என அணைத்தங்” கழுதேன்.

தலைவன் தெளிந்து துணிதல்

கண்ணைத் துடைத்து துதல் நீவிக்
 கதுப்பை இழுத்துமுத்தம் இட்டார்.
 புண்ணைப் பொதிந்துசுற்றி இருந்த
 புடைவை⁴ தனைத்தடவித் தொட்டார்.
 விண்ணை இழிக்க விழிகளிலே
 வெய்ய துளிவழிய வடித்தார்.
 எண்ணை⁵ நிகைநிறுத்தித் தெளிந்தென்
 இரண்டு கரங்களையும் பிடித்தார். (102)

1. முளி உளம்- வறண்ட உள்ளம். 2. அளி-அருள். 3.- இகுத்தீர்-
 தந்தீர். 4. புடவை - துணி. 5. எண்ணை-எண்ணத்தை; நினையை.

தேரின தலைவனின் ஆர்வ மொழிகள்.

மஞ்சத்துப் பஞ்சணையில் என்னை

மார்போ டணைத்திறுகத் தழுவி,
கஞ்ச முகத்துமுகம் சேர்த்துக்

கண்ணீரி னுற்கதுப்பைக் கழுவி,
“வஞ்சி! எனக்குயிரும் இன்ப
வாழ்வும் வழங்கி அருள் தருவாய்;
நெஞ்சில் தனி அரக புரிந்து

நிலைத்த கொலுவிருக்க வருவாய். (103)

“நஞ்சிற் கொடியவர்கள் விடுத்த

நாகப் படைநலிய மயங்கி
எஞ்சும் எனதுயிரைத் தழைப்பித்

தின்பப் பெருவாழ்வும் ஈந்து,
தஞ்சம் அருளநினைத் தன்பாம்
சஞ்சீவி¹ தந்துதவி நின்றாய்.

வஞ்சர் மனம்இடியப் பாட்டர்
மகிழ மணந்தினிது வாழ்வோம். (104)

“அன்பே! எனதுயிர்ப்பெண் அழகே!

அருளின் உருஒளிரும் அறிவே!
இன்பே எனக்குதவ மலர்விட்

டிறங்கி எழுந்தருளும் திருவே!
என்பேர்—நிலை—பிறப்பிங் கெதுவும்
என்னென் றறியாமல் நயந்தாய்;
நின்பேர் அருள்பெற இங்குய்த்த
நிலைத்த அறத்திறனை வியந்தேன். (105)

1. சஞ்சீவி - மூர்ச்சை தீர்த்து உயிர்தரு மருந்து.

“திங்கள் முகத்தில் மறுஇல்லாய்!

தீம்தேன் மொழிதரவும் வல்லாய்;
எங்கள் குலத்தவர்கள் எல்லாம்

இழைத்த தவப்பயன்,நின் அருளை
இங்கின்று பெற்றனன்”என் நியம்பி,

எழுந்து தழுவ முயன் நவரை
அங்கம் குழைய அணைத் தமர்த்தி,

“அன்புண் டெனில் அசைய மாட்டார். 106

உளங்கலந்து காதலர் தம்முள் உரையாடல்

கிழமை முழுதும்எழு நாளீர்

கிடப்பின் அலால் என்உயிர்க் கணக்கும்,
உழவன் மருகன் தரு புண்ணும்

ஒன்றாய்க் கிழிபடுமென் றுணர்வீர்.
தழுவி அருகிருக்கத் தவிரேன்;

தாமிந் கமைந்தருள வேண்டும்.
வழுவில் மருத்துவர்க்கு நன்றி

வழங்கி அனுப்பநினைப் போம்நாம்.”(107)

என்று மொழிந்து மஞ்சத் தருகே

இருந்த மணியடிக்கத் தூரச்
சென்று திரைமறைவில் இருந்த
சிறுமி எழுந்துவரக் கண்டார்.

“இன்றிந் கிருவர்சிறு பெண்டிர்

என்னைச் சிரிக்க எண்ணங் கொண்டார்.

வென்றி என்பங்கில்விழ விழிப்பீர்; (108)

வேண்டேனைக் கன்னிஇவள் இழுப்பாள்.

“நொந்தேனை வந்துகரம் பிடித்து,
 நொடி¹கள் பிசி²கள் பல தொடுத்து
 செந்தேன் பிலிற்றுமொழி சிதறித்
 திகைக்க மருட்டிச்சிறை பிடிப்பாள்.
 வந்திர்த வம்பிதனை வணக்கி
 வழக்கைத் திகைத்துவிடப் பாட்டர்
 சொந்த அடிகளுக்கெம் தொழுகை
 சொல்லி, அழைத்துவரு வாய்நீ. (109)

“மற்ற மருத்துவர்க்கும் எங்கள்
 மாறாத நன்றிசொலி வருத்தம்
 உற்ற உறவினர்கள் உவக்க
 ஊறின் ரொழிந்ததென உரைப்பை.
 குற்றம் புரியும்இந்தக் குறும்பி
 கோட்டம்³ அடங்கிப் புண்ணும் குணமாய்⁴
 கொற்றம் பெறும் வரையும் நீஎம்
 கூட இருந்துதவ வேண்டும். (110)

“விரைவில் வருவை” என வேண்ட,
 வியந்து பயந்த அந்த வனிதை
 தரையில் நடவாமல் பறக்கத்,
 தாமும் என்னோடுமிக நகைத்தார்.
 உரையில் உவகைஉல கதனில்
 உலவித் திரியுமென துள்ளம்
 கரைஇல் களிக்கடலில் ஆழக்
 கைதூக்கி மீண்டும் அவர் காத்தார். (111)

1. நொடி - விடுகதை. 2. பிசி - நுண்பொருள். 3. கோட்டம் - கோணல்; துடுக்கு. 4. குணமாதல் - ஆறுதல்.

தலைவன் தன் வரலாறு கூறல்

“போனாள் திரும்புமுனம் உனக்குப்
 புகலற் சூரியஉள, கேட்பை.
 மேனாள் நிகழ்ந்தசில செய்தி
 வினாவை அறியின்எனை வேட்பை,
 வானாள் உன்குரவர்¹ இருவர்
 வயது முடியுமுனம் மாள,
 தானாள் நம்இருவர் தாயம்²
 தன்னைஉன் மாமிவிழை கின்றாள். (112)

“அண்ணர் வெறுக்க,அவர் இனையாள்
 அழகொ டிளமைநலம் உடையாள்
 எண்ணம் பிறிதாக, எந்தை
 என்னைக் கருத்தரித்த அன்னை
 வண்ண மயிலினைய ளோடு
 வளங்கள் இலங்கிலங்கை நாட்டை
 நண்ண³, முன்னாளில்உடன் படித்த
 நண்பர் ஒருவர்துனை உற்றார். (113)

“தகவும் திறலும்பல சால்பும்
 தாளாண்மையும் உடைமை யாலே
 மிகவும் விரைவில்பெரும் பொருளும்
 மேலோர் உறவும்உயர் வாழ்வும்
 புகழும் தமதுரிமை கொண்டார்;
 புதல்வன் ஒருவன்எனை உலகில்
 திகழப் பலகலைகள் தேறச்
 சீமைக்கும் சென்றுவரச் செய்தார் (114)

1. குறவர்-பெற்றோர்; தந்தை தாயார். 2. தாயம் -உரிய சொத்து.
 3. நண்ண - அடைய; சேர.

எந்தைக் கிளையள், என தத்தை,
 எம்மோய்க் கிளமைமுதல். இனியள்,
 சிந்தை உவக்கும் உயிர் நண்பள்,
 செய்யோள் தன்தோழியொடு தமையர்
 நிந்தை நயந்துபுரி அண்ணி
 நீளும் பகைவெறுத்து, நீர்குழ்
 விந்தை வளத்திலங்கை சென்று
 விரும்பும் மகன்சுன்ற தறிந்தாள். (115)

ஓதம்¹ உடல்பிரிக்க உயிர்தான்
 ஒன்றி உணர்வுசெறிந் துவந்து,
 காதல் கெழுமி² அண்ணி மகற்கு
 கற்புக் கமழ் அறநல் துணைவி
 ஈதல்தன் நட்புரிமை என்ன
 எண்ணித் தவங்கிடந்தென் அத்தை
 மாதர்க் கரசுகினைப் பெற, அம்
 மாமிபட் டாடையில் கண் வளர்ந்தாய்³. 116

“கரும்பு மொழியள் என தன்னை,
 கரையில் அருளுடையள் என்னைத்
 திரும்பப் பழம்பெரிய நாட்டில்
 சிறந்த நிலையடையக் காண
 விரும்ப, விலக்குகிலர் எந்தை;
 வினையும் நமைக்கூட்ட வேண்டி
 அரும்பு நலன் உதவு பதவி
 அளித்ததிந் நாட்டரசில் எனக்கு. (117)

1. ஓதம் - கடல். 2. கெழுமி - மல்கி; மிகுந்து. 3. “பிறந்த மரு
 கியர்க்கு ஆடை விரித்தல், சிறந்த மகனுடைய மாமியர் பரிசும்,”
 என்பது தமிழக வழக்கு:

“என்பு குழையளைத் தழுவி,
 ‘எங்கள் குலத்தலைவர் சான்றோர்
 துன்பு தெரியாத பெரியார்,
 தூயோர் எனதுமுது தந்தை
 முன்பு வணங்கி, எங்கள் பணிவு
 முகம’னெடு வழங்கி, வாழ்த்தோ
 டன்பு பெறுவை; பிறகங்குன்
 அத்தை மகனொருத்தி, தமிழள்² (118)

“துயரும் நிலையில்வளர் மாணைச்
 சுற்றித் திரியுமொரு சிறுத்தை³.
 அயரும் சிறுமிதனை அவள்நல்
 அம்மானும் மாமியும்வந் தழைக்கப்
 பெயரும் விருப்புடையர்; நானும்
 பேர விடாதுபல தடைகள்
 உயரும், எனினும்இனி விரைவில்
 உறுவர்என உரைப்பை’ என்றார்,” (119)

“உற்றேன் நெருநல்இந்தச் சூழல்;
 உன்னை அறியாதான் அருளும்
 பெற்றேன் விடியமுன்,நம் பெரியார்
 பெருமை உடன்இளைஞர் திறனும்
 கற்றேன்; களிமகன் கையால்உன்
 கற்பின் மணம்கமழும் காதல்
 துற்றேன்⁴; உன்சுற்றவையும் இன்று
 சொற்றாள் உனதகுமை நன்று. (120)

1. முகமன் - உபசாரம். 2. தமிழள் - தனியள்; துண் அற்றவள்.

3. சிறுத்தை-சிறுபுலிபோலக்கொடிய மாமி.

4. துற்றேன் - துய்த்தேன்; நுகர்ந்தேன்.

ஆட்டைத் திதிபதிக்குக் கொடுத்தாள்

அடக்க முடியாத வயவு

வாட்ட, வயிறுமுப்ப, உன்பொன்

மாமி தலங்கள் தொழ நினைந்து,

வீட்டை விடுத்துவெளி யேறி,

வேண்டா மகவைக்கரு வுயிர்த்து,¹

மாட்டை அடிப்பன்கைமைத் தங்கை

மகரைய வளரவிட்டு வந்தாள்.

(121)

“ஆண்டு சிலகழிந்து தானே

ஆண்டு வரும்ரிதியை ஆள

வேண்டும் குடிக்குமகன் என்று

விலைக்குத் தான்பெற்றவனை மீள

ஈண்டு சுகிகரித்து வளர்க்கும்

எம்பி எனக்குநினை உதவத்

தூண்டு வினைதூர்ப்ப இன்று

சூழரது குத்தினதென் முத்தி.

(122)

தலைவன் தலைவிநலம் பாராட்டல்

வானே வறுமையுற எனக்கு

மகிழ்வு மழைக்கும்விழி மடவாய்!

தானே தனைஎனக்குத் தந்து

சாகும்உயிர் தழைக்கக் செய்தீர்

தேனே! எள்உள்ளமலர் உறையும்

திருவே! மனவனத்தில் உகளும்²

மானே! உயிர்குளிர ஒளிரும்

மதியே! எனதுபுது வாழ்வே!

(123)

1. கருவுயிர்த்து - ஈன்று; பெற்று, 2. உகளும் - துள்ளி விளையாடும்

“கண்ணே! களிவெறியை ஊட்டாக்
காதல் நறவில்விளை கண்டே!
பெண்ணே! பிழைக்கவைத்தென் உயிரைப்
பேணித் தழைக்கஅருள் மழைக்கும்
விண்ணே! விழியில்உறை பாவாய்!
விரல்கள் உளரா¹என் உளயாழ்ப்
பண்ணே!² பரிந்தெனது கையைப்
பற்றி மணப்பன்எனப் பகர்வாய்.” (124)

என்ன உரைத்தெனது கண்ணில்
இதய மொழிபடித்து³ மகிழ்ந்தார்.
“தன்னந் தனியிருந்து சாம்பித்
தவிப்பள் தனக்குமகிழ் ஊட்டிச்
சின்னஞ் சிறியள்உளம் திளைக்கச்
செய்தீர்க் குரியள்”எனச் செப்ப,
சன்னஞ் சிவக்கமுத்த மிட்டார்;
கதவு திறக்கக்கையை விட்டார். (125)

தலைமக்களைப் பாட்டர் வாழ்த்தல்

முன்னம் புகுந்தமுது பாட்டர்
முறுவல் உடன்அருகில் வந்து,
“என்ன தவம்நமது முன்னோர்
இயற்ற, இவள்உனக்குன் உயிரும்,
இன்னல் ஒழித்துவகை எனக்கும்,
நயப் புகுந்தனள்இன் றிங்கிக்
கன்னல் மொழிக்குக்கண்ணி தந்தாய்.⁴
காதல் மணமும்இனித் தருவாய். (126)

1. விரலின் உளரா - விரலால் தடவப்படாத. 2. பண்ணே! -
இசையே; கீதமே. 3. கண்ணில் இதயமொழி படித்து -
“என்னை மணப்பன் எனப்பகர்வாய்” என்ற தலைவன் வேண்டி
கோளுக்கு, தலைவியின் உள்ளம் உரைக்கும் உடன்பாட்டை அவன்
(கண்) “நாட்டம் இரண்டும் கூட்டி உரைக்கும் குறிப்புரையால்

“கேட்ட வரத்தைமுனம் கொடுத்தாய்;
 கேட்கும் வரமும்இனிக் கொடுப்பாய்;
 ‘பாட்டன் விருப்பம் உறமென்றாய்’;
 பரிந்திச் சிறுவன்முகம் பாராய்;
 வீட்டில் விளக்கெரிய மணப்பை.
 வெறுப்பின் விடலைஉயி ரணைப்பை
 கூட்டித் திருவருளும் இன்று (127)
 கொடுத்த மணம்இதெனக் கொள்வாம்.

“முன்னை அறம்முடிந்த முடிச்சு;
 மூர்க்கர் இதை அவிழ்க்க முயன்றால்
 பின்னை அறம்அழிக்கும் அவரை;
 பேரர் இருவிரும்என் கண்முன்
 மன்ன மணந்துசெய்ய வேளும்
 வள்ளியும் போல்இனிது வாழ்வீர்”
 என்னஎன் கையெடுத்தங் கெழிலார்
 ஏந்தல் கையில்கொடுத்து மகிழ்ந்தார். 128

“எனக்குப் புதல்வர்இலை; எம்பி
 தனயர் இருவருளும் மூத்தோன்
 தனக்கு மனைவியர்கள் இருவர்
 தமக்கும் வயிறடைக்கத் தன்முன்
 வினைக்கு வருந்திஅவன் இறந்தான்;
 மீடுக்கன் இளையன்அறம் பிறழான்,
 உனக்கு முதற்குரவன், எங்கள்
 உறவை வெறுத்திலங்கை சென்றான்.(129)

தலைவன் அறிந்து மகிழ்ந்தான். 4. கண்ணிதருதல் - தலைவன் தலை
 விக்குத் தன் காதற்குறியாய் பூங்கொத்து அல்லது மாலை தருதல்,
 அகத் துறை வழக்கு. மாலையில் அவள் குழலில் அம்பால் அவன்
 முல்லைக்கொத்தைச் செருகினதை, “கண்ணி தந்தாய்” என்று
 சுட்டினார்.

“கொழுநன் இறந்துமகன் இல்லாக்
 குறையை நிரப்புவன்என் நெங்கள்
 வழுவும் பழியும்அணு காத
 மரபைக் கெடுக்கஇவள் மாமி
 உழவன், அழகன், அவள் இனத்தான்,
 உறவு தகவெதுவும் இல்லான்
 வழியில் கயவன்ஒரு மகளை
 வாங்கி உரிமைசெய்து வளர்ப்பாள்.(130)

“பொல்லா அறுதலிகள் வளர்த்த
 பொருவில் கழுதைமகன் இன்று
 எல்லார் மனங்கொதிக்க இழைத்த
 இழிந்த கொடியநெடும் பழியை
 நல்லாள் இவள்துடைத்த நன்றி
 நம்பியொடு நாங்களென்றும் மறவோம்.
 பல்லார்முன் முல்லைஇவட் கணிந்தான்,
 பாரோர்கள் வாழ்த்தினி மணப்பான்.131

“மண்ணி¹க் கிளர்மணியில் ஒளிபோல்
 மடந்தை இவளுளத்தில் நீயும்,
 கண்ணில் உறைபாவை போலக்
 காழ்த்தஉன் காதலற உளத்தில்
 பெண்ணிற் சிறந்தஇவள் தானும்,
 பேராது நின்றென்றும் பிறங்கி
 எண்ணில் அடங்காத இன்பம்
 இருவிரும் எய்திடுவிர” என்றார். (132)

1. மண்ணி - கழுவி.

பெரிய மருத்துவர்கள் பின்னே

பெண்டிர்கள் மூவருடன் நுழைந்து,
உரிய முறையில் அவர் கையும்

உரனும் வருடிமுகம் நோக்கி,

‘எரியும் அனல்உடலில் இல்லை,

இனிய பழத்தினொடு பாலும்

பிரியை இவள் இருந்து தருக;

பேசா துறங்கும்வகை புரிக.

(133)

‘நாங்கள் இனி இருத்தல் மிகையாம்,

நாள்தோறும் வந்திவரைப் பார்ப்போம்.
நீங்கள் இனிக்கவல வேண்டா;

நீங்காது பெண்டிர் இவர் இருவர்
பாங்கில் இருந்திவர்க்கு வேண்டும்

பணிவிடை செய்துவரப் பண்ணீர்.

ஏங்கும் இளைஞருக்கிச் செய்தி

இயம்பி அகல்வம்எனச் சென்றார். (134)

சித்தி அவரை வாழ்த்தல்

சித்தி^I அணுகிஎனை முத்தி,

‘தெய்வம் உனக்கிவரும், உன்னை

நத்திப் புலம்பும்இவர் தமக்கும்

நல்கும்இந் நன்னூளில், நீவீர்

பத்தி யுடன்கடவுள் இன்றும்

பாட்டர்தம் வாயாலே பணிக்கும்

புத்தி மொழிபோற்றி பணிந்து

பூவும் மணமும்என வாழ்வீர்.

(135)

1. சித்தி - அன்னையுடன் பிறந்த தங்கை (வழக்கு).

'அத்தை மகள் தமிழள், நும்பால்
 அளவில் அன்புடையவள் இவட்கும்
 ஒத்து நிலைத்த அன்பு தருவீர்;
 ஒருமை உளமுடையள், சிறிதும்
 சித்தம் திரிவிர்எனில் தரியாள்;
 தீமை அணுகாமல் ஒம்பி,
 நித்தன் அருள்பெறுவீர்' என்றாள்;
 நேச முடன் அவர்கை தொழுதார். (136)

'பாலைப் பருகிஇனி உறங்காய்;
 பார்க்க விரும்புபவர் நாளைக்
 காலை வருவர்; இங்கு நம்பி
 கட்டில் அருகிரண்டு படுக்கை
 சீலை¹ புதிதுவிரித் தந்தச்
 சிறுமியர் இருவரும் துயில
 வேலை முடித்துவெளி யேறீர்,
 விரைதீர்,' எனப்பாட்டார் அகன்றார். (137)

வேலை முடியுமுனம் ஒருத்தி
 வெள்ளி வள்ளத்திற் பாலும் கொணர்ந்தாள்.
 மாலை முதற்பொழுது கழிய
 வாங்கி அதைநான்கொடுக்க உண்டார்.
 பாலைக் கொணர்ந்தபணிப் பெண் எம்
 'பாட்டர்தம் பக்கத்தில் ஒருத்தி
 சீலை முன்தாளை கண்ணில் ஒற்றித்
 திகைத்தந் கழுதுநிற்பள்' என்றாள். (138)

மாயியைத் தேட அவள் பணிப்பெண் வருதல்

வாயிற் கதவைமெல்லத் திறந்து
 வடியுங்கண் ணீரோடு மாமி
 ஏய புரியும்பணிப் பெண் வந்
 தென்காதிற் பையக் குசு குசுக்க
 மாயம் மறைஅறிய விரும்பா
 மாண்பு மிகுந்தமனச் செம்மல்,
 'தூய உளத்தள்உன தன்னை
 துணைகொண்டு போய்வருதி,' என்றார். 139

'ஏகல் இருத்தல்இவை இரண்டில்
 எதுவும் துணியகிலன் நானாய்,
 ஆக முடிவுமது பாட்டர்க்
 கறிவித் தவராணை பெறுவன்.
 போக விரும்புகிலன், எனினும்
 போய்வினைவி லேதிரும்பி வருவேன்;
 சுக விடை, சிறிதும் தாமேன்,
 இங்கினிது நீர்துயில வேண்டும். (140)

'ஏகேன், இனிஉறங்குவேன் என்
 றியம்பி உறுதிசொலின் அல்லால்.
 மீகான்நீர், என்மனதுப் படகு
 மிதப்பதும் தாமுவதும் நுங்கை
 ஏகாதி பத்தியத்தில் இருக்கும்;
 என்றவர்தம் கையெடுத் தென் கண்ணில்
 நோகாமல் ஒற்றி முத்தி வைத்து,
 நுடங்கி நடந்து வெளிப் போந்தேன்.141

என்னை என்சிற்றன்னை யோடே
 ஏவற் சிறுமியும் பின் தொடர,
 தன்னைத் தவிரப்பிறர் அணுகாத்
 தனித்த தவிசுருந்து பாட்டர்,
 'உன்னை உன்மாயி உழை யாள்¹வர்
 துள்ளே புகுந்தழைத்த செய்தி
 என்னை? அவள்இனிய மகனுக்
 கேதம் இனிஎதுவும் உண்டோ?' (142)

என்றென் முகம்நோக்கி எழுந்தார்;
 என்நோடு தன்அறைக்குள் நுழைந்தார்.
 'இன்றிங்கு நீவந்த பின்னே
 என்ன புதுக்கொடுமை சூழ்ந்தாள்?
 துன்றி உனை அழைக்கத் துணிந்து
 தூதிவளை இந்நேரம் அனுப்ப
 நின்ற மருமம்அறி யாமல்
 நீபோகச் சம்மதிக்க ஒல்லேன். (143)

'வந்த வனிதைபிடம் துருவி
 வாய்கிண்டி மெய்முழுதும் அறிவோம்;
 அந்தச் சிறுமியைஇங் கழைப்பை,
 என்றார். அவளும்உடன் வந்தாள்.
 'வந்தி² மகன்நிலைமை என்ன
 மட்டில் இருப்பதென உரையாய்;
 சிந்தை திகைத்தழுவ தேனோ?
 செய்தி புகல்வை,' எனப் பணித்தார்.(144)

1, உழையாள் - அணுகக் பணிப்பெண். 2, வந்தி - மலடி

மாயியைக்கானுத பணிப்பேண் மறுகுதல்.

‘பெம்மான்! நுமதுதிரு முன்னே
 பேசத் துணிகிலன், நும் அடியாள்.
 எம்மான்¹ உறங்கிவிழித் ததன்பின்
 எழுந்து வெளிஉலவச் சென்றார்,
 தெம்மாடி ஏழை பிற கவரைத்
 திரும்பி அகத்துவரக் காணேன்.
 அம்மாளை மாலையிற்சின் னம்மை
 அங்கிருந்து வந்தபிற கறியேன். (145)

‘எந்நாளும் எங்கும்அவர் ஏகார்;
 இன்றிரவு மாடியையும் பூட்டி
 சன்னாளும் போதும் ‘மனைவிளக்கை’
 நாண்மலர்கள் தூவிநறும் புகையால்
 சொன்னாறும்² தோத்திரங்கள் பாடித்
 துதிக்கும் வழக்கம்அதை மறந்து
 இந்நேர மாகியும்தம் வீட்டில்
 இல்லாமற் போணவிதம் அறியேன்.(146)

‘கோவில் குளங்களிலும் தோட்டம்
 கொல்லைப் புறங்களிலும் பார்த்தோம்.
 எவிப் புறத்தனுப்ப உழவன்
 இன்று முழுதும்வர இல்லை.
 ஆவி துடிக்குதவர் தம்மை
 ஆற்றோம் சோலைகளில் தேடத்
 தாவித் துருவுவர்தம் துணையைத்
 தந்தருள வேண்டும்அடி தொழுதேன்.147

1. எம்மான்-என்தலைவன் - எசமான் 2. சொன்னாறும்-சொல்+
 னாறும்; அதாவது, (கடவுள்)மொழிகமழும்

‘பெற்றுப் பிழைத்தவர்கள் எல்லாம்
 பேசாமல் போய்ஒளிந்து கொண்டார்.
 உற்ற உறவினருள் நண்பர்
 ஒருவரும் இல்லை அவர்க் கூரில்.
 மற்று வசை வசவு சொல்லி
 மனதைக் கசக்கவைக்கும் அம்மாள்
 குற்றம் நினையாமல் நடந்து
 கொள்ளும் பெருமையர் சின் னம்மாள்.148

‘சின்னம்மை தன்னைமனைக் கணுப்பித்
 தேடுபவர் தங்களுக்கும் ஆணை
 சொன்ன பிறகெழுவன் அல்லால்
 சும்மா தொழுதகன்று போகேன்.
 அன்னம் எனக்கவர்கள் பல்லாண்
 டளித்து வளர்த்தவர்கள், அல்லல்
 இன்ன வகையினதென் ரெனக்கும்
 எள்ளளவும் சொல்லாமற் சென்றார்.(149)

‘என்ன வகையில்இனி அவரை
 என்றெங்குக் காண்பன்ன என அறியேன்.
 சின்னம்மை ஆவதுடன் வந்து
 செய்வன தேர்த்தாணை செலுத்தி,
 இன்ன திவர்புரிக என்ன
 ஏவாமல் இங்கிருப்பின், எளியேன்
 தன்னந் தனியிருந்து செய்யத்
 தக்க தெதுவுமிலை,’ என்றாள். (150)

பாட்டர் மறுமொழி

‘திருட்டுக் கழகனும், உன் எசமான்
 தீய கொலைக்கும் இன்று காவல்
 இருட்டுச் சிறைஅறையுள் இருப்பர்;
 இரவு கழிந்தபிற கிரந்தத்
 தெருட்டுக் குத்தேராத கயவர்
 சிறையைத் திறந்துவிடச் செய்வேன்.
 உருட்டுப் புரட்டுழவன்உடன் உன்
 உல்லாசப் பேர்வழி¹யும் வருவான்.(151)

‘எல்லை இலாதபல கொடுமை
 இன்றிங் கிழைத்தவள்உன் அம்மாள்,
 தொல்லை இனிஎதனைச் சூழ்ந்து,
 துயரம் இவள்உழக்கச் செய்ய
 அல்லை²ப் பயன்படுத்தக் கருதி,
 அழுதுவந் திங்கிவளை அழைக்க
 வல்லை³ என்றறிந்து மருட்டி
 மறைந்தவள் எங்கொழிந்து போனாள்.
 (152)

‘கொஞ்சம் மொழிகள் சொல வல்லாள்,
 குடிலை³, அடுப்பவர்கள் தன்னைத்
 தஞ்சம் அடையவைப்பள்; முடிவில்
 தவிக்க அலைத்தவர்கள் சாக
 நஞ்சம் தரும்மனத்தள், அஞ்சாள்,
 நாணே அறிகிலள்உன் அம்மாள்;
 அஞ்சம் என்நெஞ்சம்அவள் வஞ்சம்;
 ஆத வினாஸ்இவளை அனுப்பேன். (153)

1. பேர்வழி - ஆசாமி; ஆள் (வழக்கு) 2. அல்லை - இரவை;
 இருட்டை. 3. குடிலை - வஞ்சகி.

‘எங்கள் அனைவரையும் இகழ்வாள்,
 இந்தச் சிறுமிஉளம் அகழ்வாள்
 பங்கில் இரக்கம்இலை எனக்கு;
 பாரில் அவளிருப்பள் ஆகில்
 எங்கும் துழவி அவள் தன்னை
 இரவே இழுத்துவரச் செய்வேன்.
 கங்குல் கழியுமுனம் வருவாள்;
 காணா விடின்துழவு தருவாள். (153)

‘சாடித் துருவி¹விடி வதன்முன்
 தரணி மிசைஇருப்பின் அவளைத்
 தேடிப் பிடித்துவாத் தக்க
 திறலும் அறிவும்உடை யவரை
 நாடித் தரும்படிக்குச் செய்வேன்;
 நானும் இவளும்வர மாட்டோம்;
 வாடி அழுவதனை விடுத்து
 வழிவரு பவர்க்குரை,’ என்றார். (155)

பாட்டரிடம் சித்தி முன் நிகழ்வு கூறல்
 பேசாமல் கேட்டுநின்ற சிற்றாய்
 பெரியார் தமைவணங்கி, ‘பாவி
 கூசாமல் என்மகளை என்முன்
 கொடிய வசைகள்சொலிக் குமைத்தாள்.
 ஏசாமல் வேசை அவள் இழைத்த
 எண்ணற்ற கைதவங்கள்² எல்லாம்
 வாசம கோசரமாய்³ விரித்தேன்.
 மடிந்து மனம்இடிந்து நின்றாள். (156)

1. துருவி - தேடி. 2. கைதவம் - வஞ்சனை. 3. வாசாம
 கோசரமாய் - சொல்லில் அடங்காமல்.

‘பூசி மெழுக¹ வழி இன்றிப்
 புள்ளி விவரமொடு புரைகள்²
 பாசி படருவது போலப்
 படிறு³ நிறைமனத்தள் பதற
 ஊசி நுழைய இடம் இன்றி
 ஒவ்வொன்றும் சான்றுடனே உரைத்தேன்.
 ஏசி⁴ மகிழமுடி யாமல்
 ஏங்கி உளம்உடைந்தங் கிருந்தாள். (157)

‘நாணும் நலனும்நுழைந் தநியா
 நச்சு மனத்தள்,நவை பறைவேன்,⁵
 பேணும் துணைபெறவும் ஒட்டேன்;
 பெருமை அழியச்சிறை புகுத
 வேணும் எனரினைத்துத், தலைமேல்
 மிகுந்த வினைப்பயனின் வெள்ளம்
 சாணும் முழமுங் கருதாமல்
 சாகத் துணிந்திருக்க வேண்டும். (158)

‘தேரில் சிறைஅலது தூக்கு
 திட்டம்⁶ கிடைக்கும்எனக் கண்டாள்;
 பாரில் இனித் தனக்கு வாழ்வுப்
 பற்றுறுக்க நற்றுணிவு கொண்டாள்.
 ஊரில் பெரியதனக் காரர்,
 உறவின் முறையினருள் ஒருவர்
 சேரில் அவருடன்சென் றிரவே
 தெளிவு வெளிப்படுத்தி வருவேன். (159)

1. பூசிமெழுக - மழுக்க. 2. புரைகள் - குற்றங்கள். 3. படிறு -
 வஞ்சம். 4. ஏசி - வைது. 5. பறைவேன் - தூற்றுவேன். 6. திட்டம் -
 நிச்சயம்; தவிராமல்.

‘மாடிக் கதவைமுதல் திறக்க
 வல்ல கருவிகளும் ஆளும்
 தேடி என்னோடுவரச் செய்க;
 சிறுமி மருமானின் அறையுள்
 ஓடி உறங்கவைத்துத் தானும்
 உறங்கி, விடிந்தெழுந்து நம்மைக்
 கூடி நிகழ்ச்சிகளை நானே
 கூறத் தெரிவதுநன் ரெ’ன்றாள். (160)

பாட்டர் உடனெழுந்தென் கையைப்
 பற்றி உன் ‘அம்மைசொல்வ துண்மை,
 வீட்டில் உன் அத்தானைத் தனியே
 விட்டுநாம் போவதனை விரும்பாய்.
 கோட்ட மனத்தள்¹ உன் தத்தை
 கொடியபழி அலது குற்றம்
 சூட்டி உணக்கெடுக்கச் செய்யும்
 சூழ்ச்சி எனக்கெடுக்கத்² துணிவேன்’ (161)

தலைவி துயிலாத தலைவனைக் கழறல்³

என்றென் முகத்தை அவர் நோக்க,
 எப்படியும் தங்கிவிட விரும்பி
 ஒன்றும் உரையாமல் நானும்
 ஓடி நடந்தறையுள் நுழைந்தேன்.
 கன்று பிரிந்தபசுப் போலக்
 கண்கலங்கி அத்தானும் கிடந்தார்.
 சென்றென் முகத்தை அவர் மார்பில்
 செறித்துச் சிரித்திது நல் உறக்கம். (162)

1. கோட்ட மனத்தர் - கோணிய அல்லது குற்றமுள்ள உன் என்
 உடையாள். 2. கடுக்க-ஐயப்பட. 3. கழறல் - அன்பால் தவறு
 எடுத்துரைத்தல்.

இன்றும்மை நம்பிவெளி இறங்கி
 இருந்து விடியின்எனைக் கெடுப்பீர்.
 நன்று மருத்துவரும் நம்மை
 நாளை நகைப்பதொடு போமோ?
 வென்ற சுரம் உறக்கம் இன்றி
 மீளில், எனதுநிலை என்னும்?
 என்று கலங்கும்எனை அணைத்தே
 'இரக்கம் இலாதென்னைப் பழிப்பாய். (163)

தலைவன் மறுமொழி

'உறங்க விரும்பிவிழி மூடில்
 உன்உருவம் தோன்றிஎனை இகழும்;
 கறங்கும்¹ உளத்தில்உனை அமர்த்த
 கண்கள் திறப்பின் அழும் காண.
 பிறங்குன்² முகம் என் அகம் பொறித்தாய்;
 பேர்த்தழிக்க உன்னாலும் கூடா.
 அறங்கள் பிறர்க்குரைப்ப தெளிதாம்;
 அருகில் இருந்துறங்க வைப்பாய். (164)

'ஏதும் வினவவிரும் பேன்நான்,
 என்னருகில் நீயும்இனி உறங்கில்
 போதும், உறக்கம்வரும், நோயும்
 போயொழியும், மீளாது; வீணே
 கோது³ கருதாமல் கருணை
 கூர்ந்தெனது கட்டில் அரு கமளி
 மீது படுப்பை, இரு வேழும்
 விடியும்வரை துயில்வம என்றார்.' (165)

1. கறங்கும் - சுழலும். 2. பிறங்கும் - ஒளிரும். 3. கோது-
 குற்றம்;

நள்ளிரவில், தலைவி பாட்டர் வாயுரையால் மாயியின்
சாவுணர்தல்

நீரில் கயல்உறங்கும் நெடிய
நிலத்துக் கழுது¹றங்கும், நீர்கூழ்
பாரில் அரவமொடு தொழிலும்
பயில்பவர் அற்றொடுங்கும் பாணள்.²
ஊரில் உயிரினமும் பிறவும்
உறங்கும் இடைஎனது செவியில்
மாரில்³ துணுக்குறஎன் பாட்டர்
மந்த நடைஅதிரல்⁴ கேட்டேன். (166)

பைய நகர்ந்தறையின் கதவுப்
பக்கத்துக் காதைவைத்துக் கேட்டேன்.
செய்ய உளம்தளர்ந்து முதியர்
திவளும்⁵ குரலில் 'இது மெய்யா?
வெய்ய கொடியவள்தற் கொலையை
விரும்பி விழவில்இன்று விரைந்து
செய்யத் துணிவதற்கு நேர்ந்த
சீர்கேடு யாதென்று தெரியேன். (167)

⁴நாணல் உயிர்துறக்க வல்ல
நல்லாள் இலள், அவள்முன் யாரும்
காணா திழைத்தகொடுங் குற்றம்
கண்டு பிடிக்கப்பட்டுத் தண்டம்
மாணாத தூக்கு வரற் கஞ்சி
மற்றோர் அறியாமல் தானே
பேணா உயிரைவிடத் துணிந்தாள்;
பிணத்தை எரிப்பதற்கு முயல்வோம். 168

1. கழுது-பேய். 2. பாணள்-நடுஇரவு 3. மார்-மருமம் (மார்பு என்பதன் திரிபு) (வழக்கு) 4. அதிரல் - அதிர்ச்சி. 5. திவளும்-
துவளும்; தள்ளாடும்.

‘மதுவை விழவில்பித மிஞ்சி
 மடுத்து மதிமயங்கி மடவோன்,
 புதுவன் நெருநல்¹இந்த ஊரில்
 புகுந்த ஒருவனைமுன் பகைமை
 எதுவும் இலாமல்லினம் அறியா
 தெல்லோர்முன் மாலை நடுத் தெருவில்
 கதுமெனக் குத்தினன், அக் குற்றம்
 கருதாக் களியின்²வினை வாசும். (169)

‘கொள்ளிக்குப் பிள்ளைஇல்லை என்ற
 குறையும் நிறையவில்லை கொடுத்துப்
 பள்ளிக் கொதுங்காத பயலைப்
 பார்த்துப் பொறுக்கினவள்; அவளைத்
 தள்ளிச் சிறையில் அவன் தனிப்பில்,
 சாவுக்கும் உதவாமல் தொலைவான்.
 தெள்ளிப் புழுதி அவள் வாயில்
 திணித்துக் கெடுத்தவன் அவ் உழவன். 170

‘காலை விடிந்தவுடன் அவள்தன்
 களிமகன் விடுதலை பெறுவான்.
 சேலைப் பழிக்கும்விழிச் சிறுமி
 சிந்தை அருட்கொடையிற் பெரியள்,
 மாலை முதல் அவனைச் சிறையில்
 வைத்ததற்கு மாமிதுயர்க் கழுவாள்,
 வேலை எனக்கிடுவள், அவனை
 விட்டொழிக்கச் செய்க எனத் தொழுவாள்.
 (171)

1. நெருநல் - நேற்று. 2. களியின் - கள்வெறியின்.

‘தான் ஆக் களிமகளை வெறுத்தும்,
 தன்காதல் அத்தானைக் குத்திப்
 போன பொல்லாங்கை¹ அவன் தனக்குப்
 புரிந்த உதவிஎனப் புகல்வாள்.
 ஈனர் அவர்கொடுமை இரிய
 இன்பம் இவளுறுதல் காண
 மானம்² பொறுமல்தன துயிரை
 மாய்க்கத் துணிந்தனள் அம் மறத்தி.(172)

‘விடிந்தஉடன் பிணத்தைத் தகனம்
 விரைந்து செய, அவள்தன் விருப்பால்
 முடிந்த சவிகார மூடன்
 மூட்டும் நெருப்பிலிட்டு முடித்து,
 மடிந்த கொடியள் கருமாதி
 வசையின்றி நடந்தபின், அவள்தான்
 கடிந்த அழகியை என் பேரன்
 கைப்பிடிக்கக் காணுவன்,’என் நெழுந்தார்
 (173)

அயர்வால் தலைவி துயிலல்

செத்தாள், கொடுமைபல செய்தாள்
 திறத்தும் பிறந்தசிறி தவலம்,
 மத்தால் உடைதயிரும் வானில்
 மதிமுன் இரிஇருளும் போல,
 அத்தான் உயிர்பிழைத்த மகிழ்வும்
 அவர்அறக் காதல்தரு மகிழ்வும்
 வித்தார மாய்ப்பெருகும் உளத்தில்
 வேளுன்ற மாட்டாமல் வீய. (174)

1. பொல்லாங்கு-தீமை, அல்லது கேடு. 2. மானம்-மாண்பிறந்த பொய் மானம்.

காலையில் காட்சியினில் அரும்பிக்
 கழியும் பகற்பொழுதில் போதாய்
 மாலை மலர்ந்தஉளக் காதல்,
 மாடுழக்க வாடுமலர்¹ நிமிர்ந்து
 வேலைத் திறம்உடையன் விரகால்²
 மீண்டும் மிகமணத்தல் போல,
 ஆலைக் கரும்பென அன்றத்தான்
 அவலம் அரைக்கப்பயன் படவே. (175)

உவப்பும் உளம்உளையும் துயரும்
 ஒங்கிக் கரைகடந்த களிப்பும்
 நிவப்ப, உணர்வுபல தொடர்ந்தென்
 ரெஞ்சை நிலைகுலைத்து மோத,
 அவப்பல் நினைவலைக்கத் தளர்ந்த
 அகத்தின் உரன்அழிந்தங் கிரவின்
 தவப்பல் அமைதிஎனை அயர்த்தச்
 சயன மிசைஅமர்ந்து துயின்றேன்.(176)

த லை வி க ன வு

தந்தை மறந்தமுகங் கண்டேன்,
 தழையும் உவகையுடன் கனவில்
 வந்தென் துதல்தடவி வாழ்த்தி,
 'வரன் என் மருகன்உனை வரிப்பன்,
 சொந்தன் உன்மாமன்மகன், அன்பில்
 தூயோன் தன் தந்தையினும் சான்றோன்
 சிந்தை மகிழஅறத் துணையாய்ச்
 சிறப்பும் பெறுவை,' எனச் சென்றார். 177

1. வாடுமலர், திறம்உடையன் விரகால் மீண்டும்மணத்தல்போலவும், ஆலையிலரைக்கக் கரும்பு சாறுதவிப் பயன்படுதல்போலவும், 'அரும்பிப் போதாய் மலர்ந்த காதல், அத்தான் அவலத்தால் சரம்பி, அவர் தெளிவால் மீண்டும் அதிக மணமுற்றது' என்பது கருத்து. மலரும், கரும்பும் முறையே தனித்தனியே காதலுக்கு ஒப்புக்கூறப்பட்டது. 2. விரகால்-உபாயத்தால். 3. அவலம் - நோய் அல்லது வருத்தம்.

அன்னை, அமுதொழுகு முகத்தன்
 அணுகி முகம்அணைத்துன் மாமி
 என்னைக் கெடுத்தவள்இன் நிரவில்
 எந்தங்கை யால்உயிரும் இழந்தாள்,
 உன்னை எனதருமை மருகன்.
 உழுவல் உடன்மணப்பன், உவப்பை.
 பின்னை¹நீ, கண்ணன் அவன், என்றும்
 பேராத காதலுடன் வாழ்வீர்?. (176)

என்ன, மகிழ்ந்தெனது நுதலில்
 இட்டாள்சின் தூரப்பொட்டும், எழிலார்
 அன்னம்என நடந்து மறைந்தாள்.
 அத்தான்தன் வெண்பரிவிட் டிறங்கி,
 'தன்னந் தனியிருத்தல் மறமா?
 தவிக்கும் எனைத்தணத்தல் அறமா?
 கன்னங் குழையமுத்தம் இடுவேன்,
 கட்டி அணைப்பின்கையை விடுவேன்.'¹⁷⁹

துயிலுணர்ந்து தலைவி தன் கனவுக்கு நாணுதல்

என்றென் இருகரமும் பிடித்தார்;
 இசைந்து தழுவ விழைந் தென்கை
 சென்றந்தச் செம்மல்துயில் மஞ்சச்
 சிறுகட் கொசுவலைவெண் திரையை
 நன்று தடவ,விழித் தெழுந்து
 நான்நாணி ஏமாறி நகைத்து,
 நின்ற நிலைப்படி²மத் தங்கென்
 நிலையை விளக்கொளியில் கண்டேன்.180

1. பின்னை - கண்ணனின் காதலறக்கிழந்தியான நப்பின்னைப் பிராட்டி. 2. நிலைப்படிமம் - நிலைக்கண்ணாடி.

சேவல் சிறகடித்துக் கூவ,
 சினகர¹ச் சங்கினங்கள் சிலம்ப,²
 வாவல்³ இருளிடங்கள் தேடி
 வானில் விரைந்திரிய, ஊரில்
 கூவல்¹தொறுஞ் சிரல்கள்² குதிக்க,
 குருவி குலவிக் குது கலிக்க,
 காவல் மறவர் பணி ஓயந்து
 கக்கத்துக் கம்பிடுக்கி மீண்டார். (181)

வெள்ளை மலரினங்கள் குவிய,
 விரிந்து பலநிறலுண் பூக்கள்
 கள்ளை உகுக்க, மரந் தோறும்
 களித்தெழு புட்கள்கல கலக்க
 தள்ளை³ப் பசுத்தொழுவில் கன்றைத்
 தான்ண்ட அம்மாஎன் றழைக்க,
 நொள்ளை⁴க்குடிஞைமரப் பொந்தில்
 துழையப் புலரி⁵விளர்த்⁶ ததுவே. (182)

தலைவன் கண்பு காணல்

மஞ்சத்தில் துஞ்சபவர், கைகள்
 மார்பில் மடித்து மலர் முகத்தில்
 நெஞ்சம் நிறைந்தபெரு நேயம்
 நிருத்தம்இட, மரைலுண் வாயில்
 கொஞ்சம் அமுதொழுது குதலை
 குலவத் தன் அன்னையொடும் கனவில்
 கெஞ்ச குரலில்உளம் குழையக்
 கிளவி⁷ சிலமொழியக் கேட்டேன். (183)

1. சினகரம்-கோவில். 2. சிலம்ப-ஒலிக்க. 3. வாவல்-வெளவால்.
 1. கூவல் - குளம்; நீர்நிலைகள் 2. சிரல் - மீன்கொத்திப்புள்,
 சிச்சிலிக்குருவி. 3. தள்ளை - தாய், 4. நொள்ளைக்குடிஞை-குருட்
 டுக்கோட்டான். 5. புலரி-விடியல். 6. விளர்த்தது -வெளுத்தது.
 7. கிளவி-கூற்று; சொல்.

கன்றி உணர்வுதுணை யாக

நான்றுமது நண்பு சிறப் புறவு
துன்று மதினி¹மகள் காதல்

தொடர்பின்றிச் சொன்மறுக்கத் துணியாள்
நின்ற துணையில் அவள் நிலையில்

நேர்மை இறந்தவன்மெய் விருப்பை
வென்று மகிழும் வெறி எனக்கு
விளையும் எனரினைப்ப தேனே. (185)

‘தம்மைத் தொழுதுமகிழ் உள்ளம்,
தாமென்றும் பேணிமகிழ் தூயள்
செம்மைத்² திருவுடையள், நுமது
சிந்தை நிறைக்கும் அன்பும் உடையள்,
இம்மை இவள்விரும்பும் இன்பம்
எதனையும் எய்துவிப்ப தல்லால்,
வெம்மை³ என் நன்மையெனும் விழைவு
விளைய இடம்பெறவும் விடுமா? (186)

‘கன்னல்⁴ மொழிஇவள்தன் காதல்
கனியாமல் கன்னவைத்தென் அலட்டால்
இன்னல்⁵ இழைத்திருப்பன் என்னில்
எந்நாளும் நும்மகன் என் நென்னை
முன்னல்⁶ எனக்கும் அரி தாகும்;
முரிப் பகட்டை⁷ப்பெற்றம்⁸ ஈனும்
என்னல்⁹, நுமதுமகன் பிழையான்;
ஏமாறி¹⁰ நும்மருகி அல்லள். (187)

1. மதினி - கணவன் உடன் பிறந்தான். வழக்கு. 2. செம்மை
நேர்மை. 3. வெம்மை - விழைவு. 4. கன்னல்கரும்பு. 5. இன்
னல்-துன்பம் 6. முன்னல் - நினைத்தல். 7. பகட்டை-எருமைக்
கடாவை 8. பெற்றம்-பசு. 9. என்னல்-என் னாதீர் 10. ஏமாறி-ஏமா
றுபவள்.

‘கண்ட பொழுதவளைத் தங்கள்
 காதல் மருகிஎன அறியேன்
 அண்டத்¹ தமிழள்நிலைக் கஞ்சி
 அகன்று பகல்முழுதும் அயர்ந்தேன்.
 கொண்ட உளநோயின் கொடுமை
 குறைய அவள்உறவும் அன்பும்
 விண்ட²சின் னத்தைதுணை கொண்டு,
 மீறும்என் நோய்மருந்தைக் கண்டேன்.
 (188)

‘வெள்ளத் தலைவிலக்கிக் கரையில்
 விடுத்த சிறுசெயலுக் கென்னைக்
 கொள்ளக் குறைஇரக்கும் சிறுபுன்
 குற்றம் நுமதுமகன் புரியான்;
 தள்ளற் கரிய மறக் கூற்றம்
 தன்வாயில் என்உயிரைப் பிடுங்கி
 உள்ளம் உகந்துடைமை கொண்டாள்;
 உழுவல் அவளுரிமை உவப்பேன். (189)

‘அப்பாவின் நன்மதிப்பும் தங்கள்
 அன்பும் உரிமைகொண்ட அத்தை
 இப்பால் எனக்குத்துணை ஈய
 இறைவன் அருள்இரந்திங் கீன்றோள்
 தப்பாத காதலறம் தூண்டத்
 தன்னை எனக்களித்து மகிழின்,
 உப்பாதல்² என்கடமை அன்றோ?
 உள்ளம் அவள்உடைமை என்றாம். (190)

1. அண்ட-நெருங்க 2. விண்ட-சொல்லிய. 3. உப்பாதல் - இனி. தாதல்.

‘என்னின் எனக்கினியள், இறைவன்
 என்னுயிரைப் பெண்ணுருவம் ஆக்கி
 பொன்னின் சிலைபுனைந்து புகுத்திப்
 பொருவில் மயில்இயலும் பொருத்தி
 மின்னின் இடைநுடங்க நடந்தென்
 வெற்றுடல் தன் மெய்விருப்புக் கிணங்க
 பின்னின் றியக்கவிடின, எம்முள்
 பேதுறுவர்² யாவரெனப் பேசீர். (191)

‘காதல் மருகியொடு நேரில்
 கலந்தவள் உள்ளநிலை காண்பீர்;
 ஓதில் உறவும்உளத் தன்பும
 ஒத்தெங்கள் நன்மைதனை விரும்பும்
 கோதில்³ குணத்தர்எங்கள் பாட்டர்,
 கோதை இவள் அருமைச் சிற்றாய்,
 தீதில் உளத்திவரை வினவித்
 தேர்வீர்தும் சேய்⁴செயலும் தெளிவீர்.
 (192)

என்று நகைத்துக்கரம் கூப்பி,
 இரண்டு விழிகளையும் குறும்பு
 நின்று மறையச் சிறிதச்சம்
 நிழலத்⁵ திறந்து துயில் உணர்ந்தார்;⁶
 பொன்றும் இருள்புலரப்⁷ பொழில்கள்
 புள்ஒலிக்கக் கள்ளுகுக்கும் பொழுதில்
 சென்று திரைவிலக்கி விழிப்பார்
 செய்பமலர்க் கைபிடித்துச் சிரித்து, 193

2. பேதுறுவர் - மயங்குபவர்; ஏமாறுவோர். 3. கோதில் - குற்ற
 மற்ற. 4. சேய்-மகன். 5. நிழல-சாயை தோன்ற, 6. துயிலுணர்ந்-
 தார் - விழித்தார். 7. புலர் - வாட; கெட; நீங்க.

தலைமக்கள் உளங்கலந்துவத்தல்

‘வெள்ளம் விழுங்கவெறுத் திடத்தாம்
 விரைந்து கரைவிடுத்தங் ககன்றீர்
 உள்ளம் பறித்துவப்பள் ஒருத்தி
 உமதத்தை மகள்,என்றென் மாமி
 தள்ள முடியாத சான்று
 தந்தும் பழி அகற்றிக் கள்ளி
 வள்ளல் உமக்குமண மாலை
 மன்றில்இட வைப்பன்’ என மகிழ்ந்தார்.

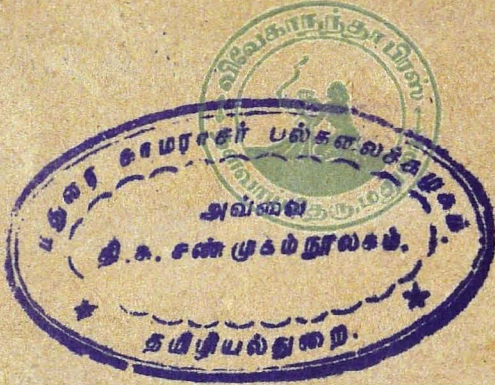
(194)

‘மங்கலக்குறிச்சி பொருள்கல் நிகழ்ச்சி’ முற்றிற்று.

அவ்வை தி.க. சண்முகம் நூலகம்,
 நால்வரிசை ஏண்;
 தனிக்காடை ஏண்;

க

அவ்வை தி.க. சண்முகம் நூலகம்,

நூலவரிசை எண்:

நன்கொடை எண்: 3309

